

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LIJK IN HET BOS

N° 2401

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Lijk in het Bos

HOOFDSTUK I

HET VERLOVINGSFEEST

Rosehill is een riant villadorp, op ongeveer drie uren gaans van Londen gelegen, en de geliefkoosde plek voor welgestelde Londenaars om er de zomer in hun landhuizen en villa's door te brengen.

Dichte bossen strekken zich aan drie zijden rondom het dorp uit, dat aan de vierde zijde door een zijstroom van de Theems begrensd wordt.

Een der laatste huizen aan de grote weg van Londen naar Hull is het eigen-

dom van Sir Reginald Doyne, een gepensioneerd kolonel van de garde en lid van het Engelse Lagerhuis.

Het is een fraai huis, daterende uit 't midden van de zeventiende eeuw, hier en daar gerestaureerd, maar dat in grote lijnen toch nog de hand verraadt van de bouwmeester, die het ontwierp.

Op een avond in het laatst van April, toen een heerlijke zoete wind reeds de nadering van 't warme jaargetijde voorspelde, waren bijna alle ruzen van het

huis helder verlicht.

Vele dorpelingen stonden voor 't grote hek, hetwelk het park omsloot, ten einde te genieten van het schouwspel daarbinnen, voorzover het hun gegund was er een glimp van op te vangen.

Nu en dan stootten zij elkander met een uitroep van bewondering aan, wanneer voor de wijd geopende vensters de gedaante zichtbaar werd van 'n rijk met juwelen getooide dame of van een hooggeplaatst militair in een schitterende uniform.

In de grote kamers van het landhuis heerste een gezellige drukte.

Hoe groot deze zalen ook waren, zij schenen nauwelijks het aantal danslustigen te kunnen bevatten dat zich op de tonen van een slepende wals bewoog.

En dit was geen wonder, want de lief-tallige dochter des huizes, Agnes Doyne, die heden haar verlovingsfeest vierde mocht zich verheugen in het bezit van vele vriendinnen.

En daar haar vader in de hele streek een zeer gezien man was, niet alleen om zijn invloed, maar ook om zijn edele karaktereigenschappen, heerste er een ongedwongen hartelijke sfeer.

Agnes Doyne had haar verloofde, Francis Burnett, leren kennen gedurende een reis door Frankrijk, waar de jonge Burnett te Parijs enige jaren had doorgebracht als legatie-secretaris.

Francis Burnett had blijkbaar veel Keltisch bloed in de aderen want zijn haar en ogen waren zeer donker en zijn gelaat had dezelfde teint, die men veel bij Ieren aantreft.

Hij was lang en slank en droeg met nonchalante gratie zijn uniform van reserve-officier bij de cavalerie der garde.

Dan was er nog iemand, naar wie veler ogen, vooral die der jonge meisjes zich herhaaldelijk keerden; dat was de broeder van Agnes Doyne, een jongeman van omstreeks dertig jaar van krachtige lichaamsbouw en met even donker uiterlijk als zijn aanstaande zwager Burnett.

Richard Doyne, door zijn vrienden Dick genoemd, hield zich vaak in de nabijheid van zijn zuster op en herhaaldelijk zag men hen samen praten en lachen.

Het was duidelijk te zien, dat de jongeman veel van zijn zuster hield.

Nu en dan dwaalden hun beider ogen naar een kleine estrade aan het einde van de balzaal, waar de ouderen van dagen hadden plaats genomen en waar zich ook hun vader ophield.

Sir Reginald Doyne was een man van omstreeks zestigjarige leeftijd, maar ofschoon zijn haar reeds spierwit was, stond zijn hoofd nog fier op de krachtige schouders en was zijn houding nog kaarsrecht.

Hij had 'n ernstig, maar niet onvriendelijk gelaat en de blik van zijn staalgrijze ogen, die nu en dan wat hard leek, werd getemperd door de vriendelijke glimlach, die om zijn lippen speelde als hij het vrolijk gedoe zag van de jongelui, om zich heen.

Op enige afstand van hem, te midden van een groepje oudere dames, bevond zich Lady Patricia Doyne, een statige dame met nog jeugdig schitterende bruine ogen.

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen een livreibediende zich bescheiden een weg baande door de kring der gasten en op Richard Doyne toetrad, met wie hij zacht enige woorden wisselde.

De jongeman scheen te verschrikken, keek om zich heen en boog zich weer naar de bediende toe.

Deze verwijderde zich en op hetzelfde ogenblik begonnen dichtbij twee kerkklokken te slaan. Richard keek op zijn polshorloge en constateerde dat het gelijk liep; het was precies elf uur.

Hij verliet de zaal, ging door een kleinere zijzaal, waar enige bedienden bezig waren de tafels te dekken voor het souper en bereikte aldus, door de openstaande glazen deuren een brede overdekte gaanderij, die voor een deel om het huis heenliep.

Deze gaanderij leidde naar een serre, die hij dwars over stak hij opende de deur van de gang, die naar zijn eigen vertrekken voerde, welke zich op de tweede verdieping in een zijvleugel van het grote huis bevonden.

De jonge man scheen niet in zijn gewone doen.

Van tijd tot tijd mompelde hij enige

onverstaanbare woorden tussen zijn dicht opeengeklemd tanden en zijn vuisten waren gebald.

Voor de deur van zijn werkkamer bleef hij even staan en trad toen binnen.

De kamer van Richard Doyne was met verfijnde smaak gemeubeld. Er hingen prachtige schilderijen aan de wand en er stond een groot schrijfbureau van glanzend ebbenhout.

Aan een der wanden, die hier en daar met kostbare Perzische tapijten bekleed waren, hing een fraai wapenrek goed voorzien van merendeels zeldzame wapens.

Geheel onderaan rustte op twee kopeeren haken een buitengewoon fraaie en kostbare Spaanse dolk uit het midden van de vijftiende eeuw.

De greep bestond uit door de ouderdom geel geworden ivoor en was gesneden in de vorm van een monnik, in een pij gehuld, waarvan de kap half over het hoofd was getrokken.

Reeds deze kleine figuur, nauwelijks een hand hoog, was een juweeltje van beeldsnijkunst.

De stootplaat, die de vorm had van twee aaneengehechte schelpen, was van zuiver goud, en de kling, boven zeer breed, maar zeer spits toelopend, was uit het fijnste, blauw gedamasceerde staal vervaardigd.

In deze fraaie grote kamer juist onder de lamp, stond een man, klein van gestalte, mager en enigszins gebogen, ofschoon hij ternaauwenoed vijf of zes en twintig jaar kon zijn.

In het smalle gelaat schitterden twee kleine donkere ogen.

De man stond met de handen in de zakken van zijn regenjas en staarde naar een groot portret van Agnes Doyne dat aan een der wanden van het vertrek hing.

Richard Doyne was binnengetreden en deed de deur achter zich dicht; hij trad langzaam op de man toe en vroeg met hese stem:

— Wat kom je hier doen, Canning?

De aangesprokene haalde de schouders op.

— Vraag je dat nog, Doyne antwoordde hij.

Richard beet de tanden opeen en vroeg op doffe toon:

— Wie heeft je hier gelaten?

— Een oude kamerbediende; ik geloof dat hij Houston heet. Ik had hem met opzet gevraagd mij naar je privé vertrekken te brengen, omdat ik het schone feest niet wou storen.

— Dat zeg jij? riep Richard heftig uit. Je zegt, dat je het feest van mijn zuster niet wilt komen storen en toch kom je hier op deze avond. Welnu, ik zeg je in je gezicht dat ik je een laffe ploert vind.

Canning hief de hand met een afwerend gebaar op en het volgende ogenblik verdween deze weer in de zak van zijn regenjas.

Een flauwe glimlach speelde om zijn bleke lippen.

— Ik zou wel eens willen weten wie hier die naam het meeste verdient.

— Zeg mij, wat je te zeggen hebt en verdwij dan uit mijn ogen, kwam het dof over Richard's lippen.

— Moet ik je dat nog uitleggen? vroeg Canning. Moet ik je soms zeggen, dat ik mijn recht op je zuster kan doen gelden; weet je dan niet meer, dat ik je lot in handen heb en dat ik de naam van jou en je hele familie door het slijk kan laten sleuren?

Als je geheugen je dan zo in de steek laat, dan zal ik het even oprissen.

Hij trad enige passen op Richard toe, en zei:

— Een jaar geleden beheerde jij onze regimentskas. Je speelde hoog en je verloor. Je vader, een man van strenge beginselen en een buitengewoon sterk ontwikkeld eergevoel, zou misschien je speelschulden hebben betaald, maar dat durfde je niet vragen.

Hiens op een nacht verloor je zoveel, dat er niet aan te denken was, het bedrag diezelfde avond te betalen. Je vroeg uitstel tot de volgende dag, hetgeen je natuurlijk verleend werd, ofschoon je zelf heel goed wist, dat je het geld niet bij elkaar zoudt kunnen krijgen. En toen heb je de regimentskas aangesproken.

De bezoeker zweeg even als om de indruk van zijn woorden na te gaan.

Maar hij kreeg niets van het gelaat van Richard Doyne te zien, want de ongelukkige jongeman had het hoofd diep in zijn handen verborgen.

Canning vervolgde:

— Ik was het, die de diefstal ontdekte. Ik had je onmiddellijk kunnen aangeven, maar ik liet het en je weet waarom. Ik wilde je zuster hebben. Ja, ik weet het wel, fatsoenlijke mensen zullen het mij verwijten, dat ik aldus dwang op je wilde uitoefenen, maar dat laat mij koud. Ik houd van Agnes en ik wil haar hebben. Ik vulde het ontbrekende in de kas aan en jij schreef mij een schuldbekentenis. Het is waar dat je langzamerhand het bedrag hebt terugbetaald, maar het feit van de diefstal is er niet door uitgewist, en je weet, dat ik er de bewijzen van heb. Eén woord aan je vader, en hij zou je misschien voor altijd uit zijn ogen verbannen. En wat er gebeurd zou zijn en nog zal gebeuren, tenminste wanneer je je woord niet houdt, als ik de zaak aan de grote klok zou hangen, dat durf je je zelf zeker niet realiseren.

Een kreet als van een gewond dier ontwong zich aan de keel van Richard Doyne, maar hij zei niets.

Canning ging meedogenloos voort:

— Voor een man als je vader zou het de dood betekenen, als zijn zoon openlijk van eerloosheid werd beticht. Hij zou zich eerder van kant maken, ik ben er zeker van, dan te moeten voortleven in de zekerheid dat zijn zoon een speler en dief is.

Maar dit was meer dan Doyne kon verdragen.

Hij vloog overeind en staarde zijn beul met woeste ogen aan, en in zijn stem trilde de hartstocht door, toen hij siste:

— Zwijg daarover, of ik zou in staat zijn je te vermoorden.

Canning haalde de schouders op.

— Misschien ben je er toe in staat, zei hij, maar ik ben op alle gebeurlijkheden voorbereid, als je dat maar weet. Kort en goed: je hebt mijn stilzwijgen gekocht met de belofte alles in het werk te zullen stellen, opdat je vader mij als schoonzoon zou accepteren. Je zuster kent mijn gevoelens en reeds geloofde en hoopte ik, dat ook ik haar niet geheel onverschillig was. Toen is zij met je vader op reis gegaan, en een paar maanden geleden, toen ik voor zaken in het buitenland was, hoorde ik eensklaps van haar verloving. Ik ben dadelijk teruggekeerd. Hier sta ik. En mijn eis luidt: zorg dat die verloving onmiddellijk teniet wordt gedaan, want zo niet, dan bezweer ik je, dat ik je diefstal morgen aan de dag van de daken zal verkondigen.

Het gelaat van Doyne was op dit moment witter dan een doek en tot onkenbaar wordens toe verwrongen.

Met een doffe kreet van woede beet hij zijn vroegere vriend toe:

— Welnu, daarop antwoord ik je: dat zal nooit gebeuren.

HOOFDSTUK II

HET LIJK IN HET BOS

De volgende dag wandelden twee mannen, de ene rijzig en slank de ander bijna een hoofd kleiner en met zachte gelaatstrekken, in 't bos, hetwelk zich ten Oosten van Rosehill uitstrekt.

Het was nog zeer vroeg in de och-

tend, en de dauw parelde nog op de bloemen en op het gras van de open plekken, die hier en daar het woud onderbraken.

Deze twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Char-

les Brand die reeds een week te Rosehill doorbrachten op een kleine villa, welke Raffles bewoonde onder de naam van Allan Boothby.

Nadat de beide vrienden enige tijd zwijgend hadden gewandeld, zei Brand:

— Je schijnt mij wat stil te zijn, Edward. Heb je misschien reeds berouw over je plan om een nachtelijk bezoek te brengen aan het huis van Reginald Doyne?

Raffles haalde de schouders op.

— Je weet wel, dat ik over dergelijke beroepsbezigheden nooit berouw voel, zei hij kalm. De man heeft een bom duiten, meer dan goed voor hem is, en als ik hem voor enige duizenden ponden sterling lichter maak, zal hij het nauwelijks merken.

— Hoe vindt je zijn dochter?

— Agnes is een zeer bekoorlijk meisje, en haar aanstaande, Francis Burnett is een benijdenswaardig man, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje.

Brand schudde onmerkbaar het hoofd.

Reeds herhaaldelijk had hij opgemerkt, dat hij van zijn vriend geen geestdrift behoefde te verwachten voor vrouwelijk schoon.

Plotseling hief Brand het hoofd op.

— Het is wel een merkwaardig toeval, dat wij een paar weken geleden juist een bezoek hebben gebracht bij Francis Burnett, dat hij waarschijnlijk niet verwacht, en denkkelijk nog minder verlangd zal hebben, merkte hij glimlachend op.

Raffles bleef even staan om naar het prachtig gesponnen net te kijken van een grote spin, en scheen de opmerking nauwelijks te hebben verstaan.

Toen zei hij tamelijk onverschillig:

— Het was een onbetekenend geval, amice. Wil je wel geloven, dat ik het een vervelend karweitje vond, die brandkast had ik desnoods met een nagelvieltje kunnen openen. Deuren zonder grendels en gewone ouderwetse sloten, die ik even gemakkelijk open krijg als mijn sigarettenkoker. Neen, geef mij dan maar liever moderne, stalen brandkasten, sterk als een kluis, geef mij veiligheidssloten, geef mij dikke kettingen op de deuren, geef mij alle moge-

lijke veiligheidsinrichtingen, dan pas voel ik mij in mijn element.

Brand liet een kort lachje horen.

— Ik wil gaarne geloven, dat onze kleine ondernemingen dan pas voor jou hun aantrekkelijkheid krijgen hernam hij, maar je zult mij wel willen toegeven dat het gevaarselement er aanzienlijk door wordt verhoogd.

Weer bleef Raffles stilstaan, en wierp zijn vriend een verbaasde blik toe.

— Maar waarom denk je dan in 's hemelsnaam dat ik die ondernemingen op touw zet? Als er geen gevaar bij was, dan verzeke ik je op mijn woord van eer, dat ik een gezeten burgerman zou zijn, die heel fatsoenlijk en ingetogen leeft, op tijd zijn belastingen betaalt, des avonds met zijn voeten in zijn pantoffels gestoken zijn grogje drinkt, de courant leest, er een politieke mening op na houdt en zijn pijp rookt. Maar geloof mij, dat leven zou ik zeker geen maand, neen, geen week volhouden. Ik heb het gevaar en de spanning nodig, zoals een vis het water. En als ik niet meer in staat zou zijn om mijn natuurlijke gaven en mijn talenten te wijden aan andermans brandkasten, dan... Maar wat is dat? viel hij zich zelf plotseling in de rede.

Raffles was weer stil blijven staan en wees nu met de punt van zijn stok naar een donker grijs voorwerp, dat op enige afstand onder een boom lag.

De beide vrienden hadden de grote weg, die door het bos liep, verlaten en waren wat dieper het bos binnengedrongen.

Daar de zon nauwelijks op was heerste er nog een vage schemering onder het hoog opgaande geboomte.

— Als je niet beter wist, zou je zeggen, dat het een menselijke voet is, ging Raffles voort, terwijl beiden haastig op het grijze voorwerp toetraden.

Plotseling greep Brand zijn vriend bij de arm.

— Grote hemel, riep hij uit. Het is een menselijke voet. Daar ligt een lijk.

Raffles keek scherper toe.

— Je hebt gelijk, zei hij. Laat ons gaan zien wat het is.

— De man is vermoord, riep Brand.

Kijk maar, uit zijn borst steekt het heft van een mes of van een dolk.

Onder het spreken waren de beide vrienden naderbij gekomen, en stonden nu vlak voor het lichaam van een dode man, een man gekleed in een lichtgrijze regenjas met wijde zakken, blootshoofds en met de haren sluik langs zijn marmerbleek gelaat.

De ogen waren half geopend en staarden met glazige blik naar een klein stukje van de blauwe hemel, dat door de toppen van de bomen zichtbaar was.

Het lijk lag op de rug met wijd uitgespreide armen.

Een been was onder het andere gevouwen, en de dolk, waarvan nog slechts de helft te zien was en waarvan het lemmet geheel in het lichaam van de dode was verdwenen, sprak een duidelijke taal.

Plotseling uitte Brand een kreet en greep Raffles bij de arm.

— Wat is er amice, vroeg Raffles, grijpt het gezicht van een dood mens je zo aan?

— Dat is het niet, zei Brand bevend. Neen, dat is het niet, maar kijk eens naar die dolk.

Raffles boog zich voorover, en toen hij zich weer oprichtte had zijn gelaat een ernstige uitdrukking gekregen.

— Dat is zeker een vreemd geval, mompelde hij. Die man is vermoord met de dolk, welke wij veertien dagen geleden in de studeerkamer van Francis Burnett hebben gezien. Het is hetzelfde fijn gesneden ivoren heft in de vorm van een monnik, het is dezelfde gouden stootplaat.

— Maar kan er geen tweede dolk van die aard bestaan? vroeg Brand fluisterend.

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is dunkt mij, uitgesloten, zei hij. Van dergelijke prachtige Spaanse dolken werden er nooit meer dan één gemaakt. De eigenaars waren er trots op te kunnen zeggen, dat zij de enige bezitter van zulk een wapen waren. Brand sloeg de handen ineen.

— Maar zo iets is toch onmogelijk, Edward.

— Waarom onmogelijk? vroeg Raf-

fles koel.

— Dan zou Francis Burnett deze man vermoord moeten hebben.

— Dat is nog niet zeker. Voor wij iemand van deze daad kunnen verdenken, moeten wij méér weten. Maar stil eens, daar komt een veldwachter op zijn fiets aan. Ga hem eens vlug tegemoet en geef hem een teken.

Terwijl Brand wegholde, nam Raffles het slachtoffer wat nauwkeuriger in ogenschouw.

— Welk 'n zonderlinge houding heeft dat lichaam, bromde hij in zich zelf. In ieder geval hebben wij hier zeker niet met roofmoord te doen. De man heeft zijn ringen nog aan en daar zie ik zijn gouden horloge om zijn pols. De centrale secondewijzer loopt nog, dus heel lang geleden kan het niet gebeurd zijn.

Op dat ogenblik kwam Brand met de veldwachter aanlopen, welke laatste zijn rijwiel tegen een boom had gezet.

De man bleef stokstijf staan bij het zien van het bewegingloze lichaam, nam zijn pet af en wiste met zijn zakdoek het voorhoofd af.

En toen begonnen zijn benen zodanig onder hem te trillen, dat de beide vrienden meenden, hem ieder ogenblik van zijn stokje te zien vallen.

— Wie is die man? kon de veldwachter eindelijk op hese toon uitbrengen.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Onbekend.

— Is hij dood? vervolgde de veldwachter.

— Als ik mij niet vergis steekt er tenminste een dolk in zijn borst, hernam Raffles koel. Ik geloof, dat hier in de buurt niet vaak dergelijke voorvallen plaats vinden? vervolgde hij.

— Zo iets is nog nooit gebeurd, zolang ik hier in dienst ben mijnheer, antwoordde de man des gezags.

De veldwachter plukte nerveus aan zijn borstelig kneveltje.

Het was duidelijk dat de zenuwen van de arme man blijkbaar niet waren opgewassen tegen wat zijn ogen hier zagen.

Hij keek om zich heen als zocht hij ergens hulp en riep plotseling uit, terwijl hij naar de weg wees:

— Daar komt de dokter aan.

Inderdaad hoorde men zacht motorgeronk, en op een honderd meter afstand zag men een heer, op een bromfiets gezeten, naderen.

— Ga hem eens spoedig waarschuwen, zei Raffles tot Brand.

De jongeman snelde weg, en Raffles zag hoe hij op de weg ging staan en met zijn armen zwaaide en vervolgens, hoe de bromfietsberijder afstapte, enige woorden met Brand wisselde, de fiets tegen een boom zette en haastig naderbij kwam.

Hij groette Raffles beleefd, en boog zich toen aanstonds over de vermoorde heen.

Hij bezag de ogen, legde zijn handen op de borst van de dode, overtuigde zich, dat de ledematen reeds verstijfd waren en richtte zich toen weer op.

— Voor zover ik er zonder nader onderzoek over oordelen kan, mijneheren, moet het slachtoffer reeds minstens vijf uren dood zijn en waarschijnlijk nog wel langer.

Hij bukte zich weer voorover en bekeek het moordwapen aandachtig.

— Een zeer fraai en zeldzaam wapen, bromde hij.

— Ja, dokter, het is een zeer zeldzame Spaanse dolk, merkte Brand nu op, die de snelle blik niet gezien had, welke Raffles op hem wierp.

De geneesheer knikte.

Toen keek hij Raffles vlak in het gezicht en zei:

— Hebt gij het lichaam hier gevon-

den?

— Ja dokter, antwoordde Raffles kalm, mijn vriend en ik waren een vroege wandeling gaan maken en waren een weinig van de gebaande weg af gweken. Nauwelijks vonden wij het lichaam van deze man liggen en een halve minuut later kwam de veldwachter toevallig aanrijden.

— Zoudt gij zo goed willen zijn mij uw naam op te geven, vroeg de geneesheer, of anders aan de veldwachter, als gij dat beter acht.

— Mijn naam is Allan Boothby, antwoordde Raffles. Hier is mijn kaartje. Deze heer is mijn vriend Charles Carter. Wij wonen hier tamelijk dicht in de buurt.

De veldwachter, die nu over de eerste schok heen was, noteerde beide namen in zijn opschrijfboekje.

De dokter dacht even na en zei toen:

— Wij moeten hier alles laten liggen, zoals het ligt, totdat de justitie ter plaatse is geweest. Het spijt mij, heren, maar ik vrees, dat men u nog wel lastig zal vallen om te getuigen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen.

Eigenlijk was hij er volstrekt niet op gesteld, in deze zaak te worden genoemd, maar hij zag wel in, dat het moeilijk zou zijn zich aan deze staatsburgerlijke plicht te onttrekken, tenminste als hij niet aanstonds het dorp wilde verlaten, en dat lag om verschillende redenen niet in zijn voornemen.

HOOFDSTUK III.

HET ONDERZOEK

De dokter bekeek het wapen nog eens nauwkeurig en knielde neer naast het lichaam, waarvan hij de kleren terzijde had geslagen.

— De wond in de borst is blijkbaar de enige die is toegebracht, zei hij. Ik

denk ook wel, dat het wapen deze man midden in het hart heeft getroffen en dat de dood onmiddellijk is ingetreden.

Nu wendde hij zich tot de veldwachter en zei:

— Hoer eens hier, Blane, gij zult hier

bij het lijk de wacht moeten houden, totdat ik het parket heb opgebeld en de heren van het gerecht hier verschenen zijn.

— Is dat volstrekt noodzakelijk, dokter? riep de veldwachter verschrikt uit.

— Ja, Blane. Wij kunnen het lijk niet zonder bewaking achterlaten. En gij zorgt er voor, dat er niemand naderbij komt. Ik zal de dolk meenemen.

De geneesheer liet het wapen in de wijde zak van zijn overjas glijden.

Toen wendde hij zich weer tot Raffles, nam zijn hoed af en zei:

— Misschien zie ik u nog wel voor het gerecht. Ik moet nu afscheid van u nemen, om aanstonds de justitie te gaan inlichten. Het spijt mij, dat ik u onder zulke noodlottige omstandigheden voor het eerst heb ontmoet.

Raffles glimlachte.

— Geheel juist is dat niet, dokter, merkte hij op. Wij hebben elkaar namelijk reeds eerder ontmoet.

De geneesheer keek verrast op.

— En waar zou dat dan geweest zijn, als ik vragen mag?

— Dat was gisteren op de verlovingspartij van Miss Agnes Doyme.

De geneesheer kneep zijn ogen een weinig dicht als om Raffles beter op te nemen en riep toen uit:

— Wel zeker, mijnheer, gij hebt gelijk. Neem het mij alstublieft niet kwalijk, dat ik u niet aanstonds herkende. Maar ik zie dagelijks zo veel gezichten en er waren ruim honderd gasten voor dat het souper begon en wie zou zich dan het gelaat van een vreemdeling herinneren? Sta mij toe, mij aan u voor te stellen. Mijn naam is dokter Madley.

Raffles drukte de hand van de geneesheer die vlug op zijn bromfiets sprong en in de richting van het dorp verdween.

Raffles keek hem enige tijd na en wierp toen nog eens een blik op het dode lichaam.

Hij bukte zich en onderzocht de grond in de onmiddellijke nabijheid van het lijk.

Enigszins verbaasd richtte hij zich weer op.

— Wat is er? vroeg Brand, die naderbij was gekomen en die de verwon-

derde blik in de ogen van zijn vriend had gezien.

— Wel, er is iets dat mij erg vreemd voorkomt en waarop ik ook de aandacht van onze vriend Blane zou willen vestigen.

— Wat is er dan, mijnheer? vroeg de veldwachter.

— Dat zal ik je zeggen. Deze man is in de borst getroffen en moet dus zijn aanvaller in het gelaat hebben gezien. Welnu, ik vind het enigszins zonderling, dat er in de onmiddellijke omgeving volstrekt geen sporen van een handgemeen zijn te vinden.

Plotseling riep Raffles uit:

— Heeft het gisteravond of vannacht geregend?

— Tegen een uur of tien begon het te motregen, mijnheer, zei de veldwachter. En dat heeft voortgeduurd, tot minstens twaalf uur in de nacht.

Raffles bekeek de grond met nog meer aandacht.

— Hebt gij spijkers onder uw zolen? vroeg hij plotseling, terwijl hij zich tot de veldwachter wendde.

— Ja, mijnheer, riep de man verbaasd uit.

— Goed, dan zijn deze sporen van u, zei Raffles, terwijl hij wees op enige afdruppen van voetstappen, die in de grond duidelijk stonden afgetekend.

— Mijn vriend en ik, vervolgde Raffles, zijn van een andere kant gekomen. Kijk daar gaat het dubbele spoor van onze voetstappen, mijn vriend heeft gummi-overschoenen aan en gij kunt 't patroon van de zolen duidelijk zien afgetekend. Dan hebben wij daar het spoor van de schoenen van onze dokter, die pas zijn rubber hakken heeft laten vernieuwen, en dan is er nog...

Raffles voleindigde de zin niet, maar bukte zich opnieuw naar de grond en bekeek met aandacht het spoor van voetstappen, die blijkbaar van de wegberm regelrecht leidden naar de plek waar het lijk van de verslagene lag.

Brand was naderbij gekomen.

— Zeggen deze voetstappen je iets, Edward? vroeg hij zacht, zodat de veldwachter hem niet kon verstaan.

Raffles hief het hoofd op, en zei:

— Zij zeggen mij veel amice, maar zij spreken geen duidelijke taal. Maar kom, wij zullen het overige maar aan het parket overlaten. Die heren hebben reeds zó vaak dergelijke zaken onderzocht, dat wij het overige veilig aan hen kunnen overlaten.

De beide vrienden knikten de veldwachter toe, en bereikten langs een kleine omweg de straatweg.

Raffles liep zwijgend voort, tot hij plotseling uitriep:

— Maar mijn hemel, er is toch voor iedere misdaad een motief. En wat voor motief kan Francis Burnett er in 's hemelsnaam voor gehad hebben op de avond van zijn verloving een man te doden?

— En dat midden in een bos op tamenlijk grote afstand van zijn woning, voegde Brand er aan toe.

Raffles wendde met een ruk zijn geelaat naar Brand en zei op zonderlinge toon:

— In het midden van een bos, zeg je? Ja, ja, dat is waar ook, de man is midden in het bos vermoord.

Verwonderd over de toon van Raffles keek Brand hem vragend aan.

Maar zijn vriend scheen weer in gedachten verzonken en liep enige tijd peinzend voort.

Plotseling riep Brand uit:

— Maar, Edward, het is al te gek. Francis Burnett kan toch onmogelijk de moord gepleegd hebben, want hij zal op zijn verlovingsfeest zijn meisje wel niet in de steek gelaten hebben?

— Wacht even, daarin vergis je je toch, hernam Raffles op koele toon. Francis Burnett is van tien tot twaalf uur buitenshuis geweest.

Ik heb toevallig gezien, dat er een bediende naar hem toekwam en hem iets influisterde. Hij verschrok zichtbaar en verliet het vertrek, nadat hij enkele woorden met zijn meisje had gewisseld. En weet je wat het zonderlinge is? Dat precies een uur later diezelfde bediende weer binnenkwam en ook Richard Doyne weghaalde.

— Ja, dat is zeker merkwaardig, mompelde Brand.

— Heb je Burnett zien terugkomen?

ging hij voort.

— Ja. Ik stond juist bij de deur op het punt om stilletjes uit te knippen, daar ik van het huis gezien had wat ik wilde zien en langzamerhand genoeg kreeg van het feest. Precies op dat moment kwam Francis Burnett weer binnen en ik moet zeggen, dat hij eruit zag alsof hij een spook had gezien.

— En Doyne?

— O, Dick Doyne was reeds veel eerder teruggekomen. Zeker wel een kwartier eerder.

— Misschien, merkte Raffles op, zullen wij meer weten, als wij de naam weten van het slachtoffer. Tot zolang kunnen wij slechts gissen.

— Een ding staat in ieder geval vast, zei Brand en dat is dat die vreemdeling vermoord is met een dolk die aan Francis Burnett toebehoort.

Toen de vrienden het dorp bereikt hadden, bleek dat het gerucht van de misdaad zich daar reeds had verspreid. Men sprak er druk over in het welvarende dorp en iedereen had er zijn eigen mening over.

Vooraf in de nabijheid van het politiebureau was het zeer druk.

Nadat het parket zich naar de plek van de misdaad had begeven en daar de staat van zaken had opgenomen, was het lijk weggehaald en naar het lijkenhuisje van het ziekenhuis gebracht. Een nader onderzoek door twee geneesheren, ingesteld in afwachting van de Londense deskundigen, had aange-toond, dat de vermoorde omstreeks acht uren dood moest zijn geweest, toen hij gevonden werd en dat de moord dus omstreeks elf uur in de vorige avond moest zijn gepleegd.

Uit de papieren, die men in de portefeuille van de verslagene had gevonden, waren zijn naam en identiteit gebleken; hij heette George Canning, van beroep chemicus, en reserve-officier.

Raffles en Brand waren naar huis gegaan, maar nauwelijks daar aangekomen, verscheen er een agent van politie met het verzoek, aanstonds op het bureau van politie te willen komen.

Toen Brand en Raffles daar kwamen vonden zij er dokter Madley, de veld-

wachter Blane en enige hen onbekende personen verenigd.

De officier van het parket, een man van omstreeks zestigjarige leeftijd met een schrandere gelaat, ontving Raffles en Brand op hoffelijke wijze.

— Gij moet mij niet euvel duiden, heren, dat ik u lastig moet vallen, maar het betreft hier een hoogst ernstige zaak. Ik zal u wel niet behoeven te zeggen waarover het gaat.

Raffles knikte kort.

— Er is hier in ons vredig dorp een afschuwelijke moord gepleegd en wij zullen niet rusten, mijnheer, dat verzeker ik u, voor wij de schuldige hebben gevonden.

Opnieuw knikte Raffles.

De officier zette een zware hoornen bril op zijn neus en snuffelde in enige papieren.

Toen zei hij:

— De naam van de verslagene is George Canning, hij is zes en twintig jaar, en van beroep chemicus. Hij is in ons dorp volslagen onbekend, en schijnt meestal in Londen te vertoeven.

Een foto van de tafel nemend, overhandigde hij het portret aan Raffles en vroeg:

— Herkent gij in deze man de verslagene?

— Yes sir, dat is hij, antwoordde Raffles.

— Hoe laat was het toen gij het lijk vondt?

— Zeven uur in de ochtend.

— Er is een foto van de verslagene gemaakt, even nadat gij vertrokken waart. Hier is een afdruk. Hebt gij het lichaam in deze zelfde toestand aange troffen?

Raffles wierp slechts een vluchtige blik op de foto en antwoordde:

— Yes sir.

Toen nam de officier het moordwapen van de tafel.

— Dit wapen stak in de borst van de vermoorde? vroeg hij, terwijl hij de dolk bij de punt nam en in de hoogte stak.

Raffles knikte.

Toen richtte hij het hoofd op en wendde zich naar een der anderen, die in het vertrek aanwezig waren.

— Mijnheer Anderson, niet waar? vroeg hij.

— Yes sir, antwoordde de aangesprokene.

— Gij zijt een vriend van dokter Madley?

— Ik heb de eer, sir.

— Gij zijt tevens een vriend van Francis Burnett?

— Niet zozeer een vriend dan wel een goede bekende.

— Volgens het voorlopige rapport, hebt gij uw vriend de dokter ontmoet, toen hij op weg was naar het parket, en heeft deze u, wat misschien niet geheel en al in de haak is, een en ander verteld over de vondst van het lijk.

— Dat is zo, sir.

— Hij heeft u ook de dolk beschreven?

— Inderdaad.

— En aan die beschrijving hebt gij de dolk menen te herkennen?

— Onmiddellijk. Het wapen kan niets anders zijn dan de Spaanse ponjaard, die ik enige malen gezien en bewonderd heb in de woning van Francis Burnett te Londen.

— Kendet gij hem reeds lang?

— Neen, sir, pas kort, want hij is slechts anderhalve maand geleden van zijn post als legatie-secretaris te Parijs teruggekeerd.

— Acte, griffier, zo wendde de officier zich tot een heer, die aan het ene einde van de groene tafel aan een schrijfmachine gezeten was.

Terwijl de machine tikte, stak de officier de getuige het moordwapen toe.

— Bekijk deze dolk eens aandachtig, zei hij.

De getuige nam het wapen niet zonder enige aarzeling aan, draaide het om en om en zei toen:

— Hier is geen twijfel mogelijk, mijnheer. Het is hetzelfde wapen, dat ik gezien heb in het wapenrek van Francis Burnett.

Weer tikte de schrijfmachine en toen wendde de officier zich tot de derde getuige:

— Gij zijt deskundige op het gebied van wapens, mijnheer?

— Yes sir.

— Uw naam?

— Thomas Bloat.

— Wilt gij mij uw oordeel over deze dolk zeggen?

De getuige nam het wapen in de hand en bekeek het met de grootste aandacht.

— Het is een Spaanse ponjaard uit het midden van de zestiende eeuw. De stootplaat is van zuiver goud en de sterke spitse kling is ongetwijfeld in Toledo gesmeed. Wat het ivoren heft betreft, het is door een meesterhand gesneden.

— Is het mogelijk, dat er van zulke dolken meer dan één bestaan?

— Dat is zeer onwaarschijnlijk, ik zou zeggen: haast onmogelijk, mijnheer. In vroegere eeuwen gaven de edellieden, die er het geld voor over hadden, steeds de bestelling van zulke zeldzame wapens op aan een wapensmid, die een waar kunstenaar in zijn vak was, en zeker nooit twee precies gelijke wapens zou vervaardigen.

— Acte, zei de officier tot de griffier.

Nadat ook deze verklaring was opgenomen, hernam de officier:

— Voor het oogenblik heb ik u niet meer nodig, mijnheren. Gij kunt gaan, maar ik moet bij u allen aandringen op de strengste geheimhouding. Ik behoef u zeker niet te zeggen waarom.

HOOFDSTUK IV

EEN ARRESTATIE

Enige uren later op dezelfde dag zat Francis Burnett in de serre van 't landhuis van kolonel Sir Reginald Doyne.

Naast hem zat Agnes in een ernstig gesprek met hem verdiept.

Zij had haar handen op zijn arm gelegd en scheen hem juist iets met grote nadruk te hebben gevraagd.

Het gezicht van de jonge man was bleek en hij scheen aan een hevige tweestrijd ten prooi.

Plotseling stond hij op en begon de serre met grote stappen op en neer te lopen.

— Je wilt het mij dus niet zeggen? vroeg het jonge meisje op zachte en enigszins verwijtende toon. Je stelt dus geen vertrouwen in mij?

Burnett stond stil en wierp het jonge meisje een smekende blik toe.

Agnes stond op en greep de beide han-

den van haar verloofde.

— Vraag ik dan zo iets buitensporigs? zei zij. Je verlaat mij, terwijl het feest in volle gang is, en je komt pas twee uur later geheel ontdaan, bleek en bevend terug. Je weigert mij iedere opheldering en ik kan duidelijk aan je merken, dat je je door uitvluchten zoekt te redden.

De jonge man boog het hoofd, maar antwoordde niet.

Toen liet Agnes de handen van haar verloofde los.

Twee grote tranen welden in haar ogen op.

Zij wendde zich langzaam om als wilde zij de serre verlaten.

Maar een schorre kreet hield haar terug.

Francis Burnett had haar naam geroepen, en het klonk als een smeekbede.

Het jonge meisje keek haar verloofde vragend aan.

— Je hebt gelijk, Agnes, zei hij, ik mag niets voor je verborgen houden. Maar het was niet mijn geheim en daarom kon en wilde ik het niet zeggen. Luister.

Hij trok haar mede naar de rieten rustbank, die dicht bij een der grote deuren stond, en trok haar op zijn knieën.

— Ik heb een broer... begon hij haperend...

— Een broer? riep Agnes verwonderd en verschrikt uit. Daar heb je mij nooit iets van verteld.

Francis haalde de schouders op en zei op bittere toon:

— Ik geloof dat er beter over hem gezwezen had kunnen worden.

— Waarom? Je broer zal zich toch wel niets te verwijten hebben? hernam Agnes op angstige toon.

Francis boog het hoofd.

— Misschien zal er een tijd komen, dat er anders over hem geoordeeld zal worden, zei hij. Maar nu vrees ik, dat men hem eenvoudig onder de misdadigers zou rangschikken.

De jongeman had deze woorden zo zacht uitgesproken, dat Agnes zich moest inspannen hem te verstaan.

Het jonge meisje werd bleek en haar stem sidderde toen zij vroeg:

— Heeft hij gestolen... iemand vermoord?

De jonge man schudde het hoofd.

— Neen dat niet, antwoordde hij zacht. Maar de hemel mag weten of het daartoe niet zal komen.

— Maar waarom? Waarom dan toch? drong het jonge meisje aan. Vertel mij alles.

— Hij is politiek misdadiger antwoordde Burnett met neergeslagen blik. Luister, dan zal ik het je vertellen. Het is reeds bijna vijftien jaren geleden dat mijn broeder naar Moskou vertrok, en het was dus niet te verwonderen, dat hij aanstonds sterk onder de indruk kwam van het onrecht dat hij in dat grote rijk om zich heen zag? Hij werd al spoedig lid van een politieke vereniging, kort nadat hij zich had laten na-

turaliseren als Rus en in het huwelijk was getreden met een beeldschoon meisje uit Koerland, dat naderhand een vurige patriotte bleek te zijn. Hij ging aanvankelijk veel om met ambtenaren van verschillende takken van dienst, en daarbij bleek het hem, dat het bederf tot in alle kringen der maatschappij was doorgedrongen, dat de politieke toestanden iedere beschrijving tartten en dat er in tal van streken van het grote rijk door honderdduizenden honger werd geleden terwijl zij, die de macht in handen hadden, een bont leventje leidden.

Het was te voorzien dat dat alles op het licht ontvlambare gemoed van mijn broer grote indruk moest maken. Zijn jonge vrouw, bracht hem geleidelijk op de hoogte van al de misstanden die er in Rusland heersen. Hij kwam in aanraking met een aantal mannen bezielde met ware vaderlandsliefde, die zich niet lieten verblinden door de mooie praatjes van de politieke bonzen.

Hij werd geheel in beslag genomen, aldus ging Francis Burnett voort, door wat hij als zijn levenstaak beschouwde: gewelddadige verandering van het heersende regime in Rusland.

Je kunt je wel begrijpen, wat het gevolg moest zijn. Hij werd lid van een politieke club, waarvan de leden bij de geheime politie zeer slecht staan aangeschreven; men zegt zelf, dat het reeds voldoende is lid van die club te zijn, om naar Siberië te worden verbannen. In de laatste tijd was de actie van deze club toegenomen en het schijnt, dat er een wijdvertakte samenzwering op touw was gezet, die ten doel had de tegenwoordige regering omver te werpen. Moet ik nog zeggen, Agnes, dat de samenzweersdaars daardoor hun leven op het spel zetten?

Francis Burnett zweeg even.

— Wat gebeurde er verder? vroeg Agnes toonloos.

— Het komplot werd ontdekt, aldus ging Burnett voort. Een paar leden van de club werden gearresteerd, voor een rechtbank gebracht en zonder veel omslag gefusilleerd. Mijn broer wist op het laatste ogenblik te ontsnappen, maar men volgde zijn spoor. De geheime poli-

tieke politie in Rusland is een formidabele organisatie en heeft overal haar vertakkingen en daarom kon zijn lot niet twijfelachtig zijn.

Agnes sidderde.

— Ga voort, zei zij zacht.

— Mijn broeder wist een tijdlang zijn achtervolgers op 'n dwaalspoor te brengen, maar in Londen bleek het hem al spoedig, dat hij opnieuw ontdekt was. Tot zijn groot geluk had hij een andere naam aangenomen. Zoals dat in Rusland gebruikelijk is en men kent daar zijn ware naam niet. Hij wist voorlopig aan zijn vervolgers te ontsnappen. Hij had in een Engels blad van onze verloving gelezen. Hij wist, waar ik mijn verloving 'zou vieren en ten einde raad, vluchtte hij naar Rosehill.

De jongeman wachtte even en vervolgde toen fluisterend:

— Nu weet je het, lieve Agnes, waarom ik gisteravond zo lang ben weggebleven. Ik wilde mijn broeder tot iedere prijs in veiligheid weten.

Het jonge meisje sloeg haar armen om de hals van haar verloofde en barstte in snikken uit.

— Hoe vreselijk, Francis, riep zij uit. Maar toch, je hebt goed gehandeld. Je mocht je broeder toch niet aan zijn lot overlaten. Weet iemand er iets van, behalve ik?

Francis maakte een ontkennend gebaar.

— Niemand, zei hij. Geen sterveling... Het moet strikt geheim blijven, dat hij hier is geweest. Men zou zijn spoor terug kunnen vinden, en dan zou zijn lot beslist zijn.

Zelfs mijn vader weet het niet, zei Francis. Het zou de oude man de dood kunnen aandoen, als hij wist onder welke omstandigheden Walter hier is teruggekeerd. Voor mijn moeder zou het even erg zijn. Neen, het mag in geen geval ruchtbaar worden. Ik weet, dat de gasten gisteravond er niets van begrepen dat ik zo lang wegbleef, maar ik had gauw een uitvlucht bedacht: het heette namelijk, dat ik eensklaps wegens een belangrijke kwestie naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken was geroepen om daar inlichtingen te verstrekken aan-

gaande een vraagstuk, dat voor de landverdediging van het hoogste belang was. Gelukkig werd mijn uitvlucht tamelijk grif geloofd.

Hij wilde nog iets zeggen, toen de beide jonge lieden verschrikt opkeken.

Aan de andere kant van de serre werd een tweede deur geopend, en de gebogen gedaante van Houston, de oude kamerbediende werd zichtbaar.

Het gelaat van de grijsaard was buitengewoon bleek en zijn ogen hadden een angstige uitdrukking.

Hij naderde het jonge paar en zei:

— Neem mij niet kwalijk, Miss Agnes, maar ik moet aan mijnheer Francis Burnett zeggen, dat er een paar heren zijn, die hem dringend verlangen te spreken.

— Mij? vroeg Francis verbaasd. En hier?

De jonge lieden wisselden een ongerust blik.

En toch hadden zij op dit ogenblik met geen mogelijkheid kunnen zeggen waarin hun vrees eigenlijk school.

— Wat zijn het voor heren? vroeg Francis.

— Het zijn heren van het gerecht, sir, antwoordde de bediende aarzelend.

— Van het gerecht? herhaalde Agnes, terwijl zij doodsbleek werd...

Houston knikte.

Agnes sloeg in een aandoenlijk gebaar van hulpeloosheid de armen om de hals van haar verloofde en fluisterde hem in:

— Zou het wegens je broer zijn?

— Dat kan toch niet, fluisterde Francis terug. Maar in ieder geval moet ik weten, wat dat bezoek te beduiden heeft.

Hij maakte zich zacht uit haar omhelzing los en zei op luide toon tot de wachtende bediende:

— Zeg maar, dat ik kom Houston.

Zacht fluisterend voegde hij zijn meisje toe:

— Walter is hier niet in gevaar.

— Ga maar, Francis, zei zij. En kom zo gauw mogelijk terug.

De jonge man drukte haar een kus op de lippen en verwijderde zich haastig.

Als de jonge man nog eenmaal had omgekeken, zou hij gezien hebben, dat

Agnes hem op enige afstand met snelle schreden volgde...

De jonge man begaf zich naar de ontvangstsalon, welke zaal aan de voorkant van het huis gelegen was, en met drie grote, thans openstaande grote ramen, op een breed terras uitzag.

Er stonden enige heren in het vertrek, maar bij zijn binnentreden viel de blik van Francis Burnett het eerst op de vader van zijn verloofde, wiens gelaat een uitdrukking van hevige smart vertoonde.

Maar voor hij iets tot hem had kunnen zeggen, kwamen vier mannen naderbij die tot dusverre enigszins verborgen waren geweest achter een grote palm, die dicht bij het raam stond.

Een dier heren was de commissaris van politie, die het voorlopig onderzoek inzake de moord op George Canning leidde.

Hij trad op Francis Burnett toe en vroeg op zachte, maar doordringende toon.

— Gij zijt mijnheer Francis Burnett?

— Die ben ik, mijnheer.

— Gij waart gisteren hier in dit huis, om er uw verlovingsfeest te vieren?

Francis knikte.

— De gehele avond? vroeg de commissaris, terwijl hij de jongeman scherp aankeek.

— Neen, ik ben ongeveer twee uren weg geweest, antwoordde Francis op doffe toon.

— Waarheen?

— Daar kan ik mij niet over uitlaten, mijnheer.

De commissaris van politie haalde de schouders op.

— Het spijt mij mijnheer, maar ik moet u zeggen, dat uw weigering om ons opheldering omtrent uwe afwezigheid te geven, voor u de ernstigste gevolgen kan hebben.

Francis Burnett keek de commissaris enigszins verbaasd aan.

— Kent gij een zekere George Canning? vroeg de commissaris, zonder een ogenblik zijn ogen van het gelaat van de jongeman af te wenden.

— Canning. Ik heb die naam nooit gehoord.

— O, neen? Dat is toch wel enigszins

zonderling, want mij is door betrouwbare getuigen verzekerd, dat gij gisteravond in een herberg, hier in de omgeving een twist met hem hebt gehad.

Francis Burnett deed een stap achteruit.

Hij fronste de wenkbrauwen en zei:

— Als gij het een twist wilt noemen, dan kan ik u dat niet beletten... Ik heb gisteravond inderdaad in «The white horse» een man ontmoet, die schijnbaar met opzet in een woordenwisseling met mij trachtte te geraken; met welk doel weet ik niet. Ik heb de vent, toen hij handtastelijk werd met gelijke munt terugbetaald, en dat is alles. Ik verzeker u echter, dat ik zijn naam niet eens kende, en dat deze mij ook volstrekt niet interesseert.

De commissaris van politie schudde langzaam het hoofd.

— Uw wijze van verdediging bevalt mij niet, mijnheer, zei hij toen.

Francis deed een stap achteruit.

— Van verdediging zegt gij? Wat bedoelt gij toch, mijnheer? Wat betekent dit alles?

— Dat is in een paar woorden gezegd. George Canning is vanochtend vermoord gevonden aan de kant van de weg van Londen naar Rosehill.

Francis Burnett spalkte zijn ogen wijd open en liet ze toen van de een naar de ander gaan.

— Ik begrijp niet... stamelde hij. Waarom zegt gij dat aan mij?

Inplaats van te antwoorden, stak de commissaris van politie de hand in de zak en haalde er een in zijde papier gewikkeld voorwerp uit.

Hij wikkelde het papier los.

— Kent gij die dolk? vroeg hij eensklaps, terwijl hij het wapen dicht onder de ogen van de jongeman hield.

Het gelaat van Francis Burnett vertrok en hij snakte naar lucht.

— Die dolk... die dolk... bracht hij met moeite uit. Wat is daarmede?

— Dit wapen mijnheer, is in de borst van George Canning gevonden.

Een drukkende stilte volgde op deze woorden.

Langzaam sloeg Sir Reginald zijn handen voor het gelaat.

Toen klonk weer de stem van de commissaris.

— En nu vraag ik u nogmaals: Kent gij deze Spaanse dolk met het ivoren gevest?

Francis Burnett begon nu in te zien, dat hij zich in een precaire toestand bevond.

Hij bevochtigde zijn droge lippen met de punt van zijn tong en stamelde:

— Ik ken die dolk inderdaad, mijnheer, ik zou het niet kunnen en willen ontkennen, want menigeen heeft het wapen in mijn wapenrek gezien. Die dolk is lange tijd mijn eigendom geweest... tot voor weinige dagen. Toen heb ik het ding weggegeven.

Er verscheen bijna onmerkbaar een spottend lachje om de lippen van de commissaris.

— Weggegeven, zegt gij? vroeg hij ironisch. Welnu, dan zullen wij dat kunnen controleren, want niets zal u gemakkelijker zijn, dan mij de persoon te noemen aan wie gij het wapen cadeau hebt gedaan. Hoe is zijn naam?

Francis Burnett boog het hoofd en hij kneep de vuisten samen, tot de nagels hem in het vlees drongen.

Hij wilde spreken en hief het hoofd op, maar ineens viel zijn oog op een onbeweeglijke, als uit marmer gehouwen gedaante die op het terras even voorbij een der geopende ramen stond, onzichtbaar voor de politiebeambten.

Die gedaante was Agnes Doyne.

Zij hield de ogen met een starende blik op haar verloofde gevestigd en hief de handen als smekend op.

Zij was zo lief en zo ontroerend in haar smekende houding, dat Francis tot in het diepst van zijn ziel werd getroffen.

Hij wendde de ogen van het doodsbleke gezichtje af en zei kortaf tot de commissaris.

— Op die vraag kan ik geen ant-

woord geven mijnheer.

Sir Reginald uitte een doffe kreet, zakte in een stoel en wendde het gelaat af.

De commissaris van politie hernam:

— Gij beseft zelf wel, mijnheer, tot welke gevolgtrekking ik hier moet komen? Als gij het niet weet zal ik het u zeggen. Gij zijt gisteravond van tien tot twaalf uur behalve in «The white Horse,» geweest op een plek die gij niet nader wilt aanduiden. Om elf uur in de avond ongeveer werd George Canning vermoord. Zijn lichaam werd gevonden op een plek welke men van dit huis uit, als men loopt, in drie kwartier kan bereiken. Het slachtoffer is dood gestoken met een uiterst zeldzame dolk, zoals er zeker geen tweede op de gehele wereld bestaat, en die tal van personen als uw eigendom hebben herkend. Gij zegt het wapen te hebben weggegeven, maar gij wilt mij niet zeggen aan wie...

De commissaris van politie wachtte even, als verwachtte hij een antwoord.

Francis Burnett echter keek met starende ogen naar buiten.

Alles wat de man der wet zei, scheen langs hem heen te gaan.

Hij voelde slechts een bittere, schrijnende smart in zijn hart.

Hij had de beker van het geluk aan zijn lippen gezet en nu had de ruwe hand van het noodlot hem die uit de hand geslagen.

Zijn liefde, zijn eer, alles verzonk met één slag in het niet.

Maar hij wankelde niet in zijn voornemen.

Hij wendde langzaam het gelaat naar de commissaris van politie om, en zei:

— Doe wat uw plicht u voorschrijft.

De commissaris kwam een stap nader, legde zijn rechterhand zwaar op de schouder van de jongeman en zei:

— Francis Burnett, in naam der wet zijt gij mijn arrestant.

HOOFDSTUK V

TWEESTRIJD

Francis Burnett boog zwiġgend het hoofd en vroeg:

— Ik ben te uwer beschikking, commissaris, maar ik wil u verzoeken mij toe te staan een paar woorden tot de vader van mijn aanstaande te richten.

— Goed, maar maak het kort, mijnheer.

Francis Burnett ging met vaste tred naar Sir Reginald, die nog steeds als verpletterd in een leunstoel zat.

— Sir Reginald, kijk mij aan, bracht de jongeman uit. Gij kunt het, want bij de almachtige God, ik ben onschuldig.

De oude man hief het hoofd op, stond langzaam op en boorde zijn ogen in die van Francis Burnett.

— Ik weet, dat alle schijn tegen mij is, hernam deze, ik weet het, dat mijn houding, zacht gezegd, zonderling moet schijnen en toch herhaal ik, ik heb deze misdaad niet gepleegd.

Langzaam gingen de bevende handen van de oude edelman in de hoogte tot zij rustten op de schouders van de jongeman.

Sir Reginald sprak slechts enkele woorden maar zij vielen als balsem in het hart van Burnett.

— Ik geloof je, Francis.

De commissaris van politie deed een stap naar voren.

— Volg mij, mijnheer, zei hij kortaf. Indien gij onschuldig zijt, en dat hoop ik van ganser harte, dan moeten daarvoor de bewijzen worden gebracht. Voor het ogenblik kan ik niets anders doen

dan mijn plicht en die gebiedt mij u te arresteren en u aanstonds mede te nemen.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, herhaalde Francis, terwijl hij zich met inspanning van al zijn krachten tot kalmte dwong.

Een der agenten kwam naderbij, en in zijn handen glinsterden een paar boeien.

Francis Burnett deed een stap achteruit, terwijl zijn ogen toornig fonkelden.

— Is dat noodzakelijk vroeg hij.

— Laat dat maar, Hodson, zei de commissaris. Mijnheer Burnett zal mij wel zijn woord van eer willen geven, dat hij niet zal trachten te ontsnappen; wij zijn trouwens allen gewapend.

Francis knikte.

— U hebt mijn woord, zei hij kortaf.

Hij wierp nog een blik op zijn aanstaande schoonvader en verliet toen omringd door de politiebeambten, ijlings het vertrek.

Men hoorde buiten het openen en dichtslaan van een autoportier en daarop het kraken van wielen over het grind.

Toen werd alles stil.

Sir Reginald was weer in zijn stoel neergezonken.

Zijn gedachten dwarrelden als waanzinnig rond.

Het voorgevallene scheen hem een droom toe. Hij wilde er geen ogenblik aan twifelen dat de aanstaande echtgenoot van zijn geliefd kind zulk een

ontzettende misdaad op zijn geweten zou hebben.

Zoëven had hij dan ook in volle overtuiging te kennen gegeven, dat hij geloofde in de onschuld van Francis Burnett en toch, hij kon het niet ontkennen, alles scheen tegen de jongeman te getuigen.

De dolk, de oud-soldaat wist dit zeer goed, behoorde ongetwijfeld aan zijn aanstaande schoonzoon.

Hij had hem wel eens in zijn woning bezocht, en daar was zijn aandacht aanstonds op het prachtige wapen gevallen.

Dan die twist in « The white Horse ».

En tenslotte de raadselachtige afwezigheid gedurende twee uren van een feest, waarop geen jongeman zijn meisje langer dan vijf minuten alleen laat.

De oud-kolonel keek met starende blik voor zich uit, en richtte zich met moeite op.

Daar viel zijn oog op het geopende raam.

— Agnes, riep hij verschrikt.

Het jonge meisje, dat tegen het raam geleund had, kwam langzaam naderbij. Zij scheen als in een droom te verkeren.

Haar gebaren waren die van een slaapwandelaarster.

Haar ogen schitterden op onnatuurlijke wijze.

— Agnes, riep Sir Reginald nogmaals. Het meisje hief langzaam het hoofd op.

Toen strekte zij met een aarzelend gebaar de beide armen uit en het volgende ogenblik moest haar vader toesnellen om het wankelende meisje in zijn armen op te vangen.

— Mijn arme lieveling, zei hij zacht. Heb je alles gehoord?

Het meisje knikte.

— Ik stond op het terras, zei zij bijna onhoorbaar.

Sir Reginald knelde zijn kind teder aan zijn borst.

Toen hield hij haar op armslengte van zich af en zei:

— Jij gelooft toch ook niet, Agnes, dat Francis schuldig is?

Het jonge meisje schudde langzaam

het hoofd.

— Ik geloof het niet alleen, ik weet zeker, dat hij onschuldig is, vader, zei zij met klankloze stem.

— Hoe kan je dat weten, m'n kind? vroeg de oude man verbaasd. En waarom heb je dat dan niet aanstonds in tegenwoordigheid van de commissaris gezegd?

— Dat kon ik niet, vader.

Het jonge meisje schudde treurig het hoofd en er verscheen een rimpel tussen haar fijn getrokken wenkbrauwen.

Sir Reginald deinsde enige stappen achteruit en wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ik begrijp je niet, Agnes, zei hij. Je zegt, dat je zeker weet, dat Francis onschuldig moet zijn en toch wil je de reden niet noemen?

— Vader, ik kan niet, kreunde het jonge meisje. Vraag mij niet verder. Later zal alles wel opgehelderd worden, ik ben er zeker van.

Sir Reginald keek zijn dochter hoofdschuddend aan.

Hij greep haar beide handen nogmaals vast en zei op ontroerde toon:

— Luister eens lieve Agnes; ik wil niet verder bij je aandringen, want je bent hevig onder de indruk van het gebeurde en misschien zal de eenzaamheid je goeddoen.

Er moet onmiddellijk voor gezorgd worden, dat Francis een goede advocaat krijgt, om hem bij te staan en daar ga ik nu werk van maken. Maar als je iets bekend is waarmee je kunt bewijzen dat Francis onschuldig is, dan ben je in ieder geval, versta mij, in ieder geval verplicht om hetgeen je weet ter kennis van de justitie te brengen. Denk daar eens goed over na.

Sir Reginald drukte zijn dochter een kus op het voorhoofd en verliet het vertrek.

Het jonge meisje liet zich met een dof kreunende zucht in een stoel vallen en bedekte het gelaat met haar handen.

Agnes Doyne was ten prooi aan een ondraaglijke zielestrijd...

Want, zij kende de geschiedenis van de Spaanse penjaard. Zij wist alles...

Het behoefde haar maar één woord

te kosten en over een half uur zou haar verloofde, Francis Burnett, op vrije voeten zijn.

Zij hoefde slechts naar de officier van justitie te gaan, en dadelijk zou de ware schuldige gearresteerd worden.

Maar als zij dat deed, dan zou zij haar eigen broeder aan de beul overleveren.

Want zij wist het immers: Richard moest de schuldige zijn...

De redenen van zijn daad besepte zij niet, maar dit stond vast: de ponjaard waarmee de misdaad gepleegd was, had sedert een dag aan haar broeder behoord.

Zij zelve had hem van haar verloofde afgebedeld voor haar broeder, wiens grote voorliefde voor fraaie wapens zij kende en die reeds herhaaldelijk in haar aanwezigheid zijn verlangen naar het prachtige wapen te kennen had gegeven.

Zij zelf had de ponjaard pas de vorige avond uit de handen van Francis ontvangen, even voor zij de balzaal was binnen gegaan.

Zij zelf had het wapen stilletjes op het wapenrek in de kamer van haar broer gehangen, waartoe zij persoonlijk de koperen krammen had ingeslagen.

En noe had zij niet genoten van de blijde kreet van verrassing en vreugde, die Dick had geuit, toen zij hem naar zijn kamer had gebracht en hem het wapen had getoond.

Niemand hadden zij nog iets van het fraaie geschenk gezegd en ook haar vader was er onkundig van.

Hij wist nog van niets, de arme oude man, en toch zou men het hem vroeg of laat moeten zeggen.

Maar dan, wat zou hij dan doen?

Wat zou de edelman met zijn bijna overdreven gevoelens van ridderlijkheid wel doen, als hij vernam dat niet Francis maar zijn eigen zoon de dader moest zijn van de afschuwelijke moord.

Agnes wrong in wanhoop de han-

den.

Zij kende haar vader.

Hij hield van zijn zoon, op de hem eigen enigszins stroeve manier, maar zij wist dat hij geen ogenblik zou aarzen hem op te offeren voor een onschuldige Francis Burnett.

En zij zelve?

De banden des bloeds verloochenden zich niet, maar... zij had Francis Burnett lief met een liefde, die haar gehele hart vervulde.

Het bestaan zonder hem leek haar leeg en doods.

Zou zij hem mogen opofferen voor haar broeder?

Zij schudde radeloos het hoofd en liet haar blikken door het gehele vertrek dwalen als vroeg zij raad aan ziellose voorwerpen.

Mocht zij haar verloofde aan de beul overleveren?

Mocht zij haar broer in de steek laten en de naam van het geslacht der Doynes door het slijk laten slegen?

Twee vragen, waarop het arme meisje geen antwoord wist.

Zij zocht naar een uitweg, zonder die te kunnen vinden.

Nu eens stond zij op het punt naar de commissaris van politie te snellen en luide de onschuld van haar Francis te verkondigen, dan weer helde zij er naar over te zwijgen, in de flauwe hoop, dat er een wonder zou gebeuren, hetwelk de onschuld van haar broeder aan de dag zou brengen.

Even kwam het in haar op, dat wellicht een ander het wapen gestolen had, om er Canning mede te doden, ofschoon zij al spoedig deze gedachte liet varen.

Eindelijk stond Agnes met moeite op.

— Ik moet naar Dick, mompelde zij zacht voor zich heen. Hij moet mij de waarheid zeggen. Ik wil weten wie de schuldige is.

HOOFDSTUK VI

PLANNEN

De dag na de ontdekking van de moord in het bos, dus ongeveer op het zelfde tijdstip zaten John Raffles en Charles Brand in de werkkamer van Allan Boothby, van de kleine, maar fraaie villa welke Raffles hier te Rosehill onder deze aangenomen naam bewoonde.

De beide vrienden spraken sedert enige ogenblikken over de zaak, die in hoge mate hun belangstelling had gewekt.

— Er is in deze hele geschiedenis één ding dat ik mij niet kan begrijpen, merkte Brand op.

— Laat eens horen.

— Jij zelf zegt dat er geen enkele misdaad gepleegd wordt, of er moet een motief voor zijn, en dat er zelfs voor moorden, die in drift gepleegd worden, toch een of andere verborgen beweegreden moet zijn.

— Dat is zo, en daar blijf ik bij, zei Raffles. Zelf voor het kleinste misdrijf bestaat een of andere reden.

— Welnu, Edward, dan zou ik het motief wel eens willen kennen, dat Francis Burnett bewoog om George Canning te vermoorden.

— Het motief ligt minder verder weg, dan je denkt, antwoordde Raffles glimlachend.

— Werkelijk? riep Brand levendig uit.

— Inderdaad. Je hebt gehoord dat er sprake was van een twist, die tussen Canning en Burnett moet hebben plaats gehad, in « The white horse »?

— Ja, dat werd verteld door de getuige, die tegelijk met ons gehoord is.

— Juist. En nu, ik heb die meneer wat nader uitgevraagd, George Canning en Francis Burnett waren medeminnaars.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Aha. Maar dat zou alles ophelderen, riep hij.

Raffles haalde de schouders op.

— Misschien, misschien ook niet. Ik kan namelijk niet goed inzien waarom een man, die zijn verlovingsfeest viert, iemand van kant zou maken, die hem nu toch eigenlijk geen nadeel meer zou kunnen berokkenen.

— Er kan een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij een hunner of beiden driftig geworden zijn.

— Het is niet onmogelijk, maar toch... zei Raffles nadenkend. Neen, ik heb het gevoel dat wij naar een andere reden moeten zoeken.

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— Ik geloof dat de justitie verstandig zou doen, als zij eens nauwkeurig onderzocht, waar Burnett die twee uren geweest is gisteravond.

— Ja, juist, riep Brand uit. Vindt je het niet vreemd, dat hij daaromtrent iedere opheldering weigert? Hij moet toch beseffen dat hij zichzelf daardoor in een precaire positie brengt.

Raffles knikte.

— Natuurlijk beseft hij dat. En als hij niettemin iedere opheldering weigert,

dan moeten daarvoor zeer ernstige redenen bestaan. En juist naar die redenen behoorde de politie onderzoek te doen.

— Er zal toch geen vrouw in het spel zijn? vroeg Brand aarzelend.

Raffles schudde ontkennend 't hoofd.

— Dit is, dunkt mij uitgesloten, zei hij. Francis Burnett staat algemeen bekend voor zijn, wat de Engelsen zo karakteristiek noemen: « clean living ».

— Maar wat dan? riep Brand uit. Wat heeft hij dan toch in die twee uren uitgevoerd, als het niet was om Canning te ontmoeten.

Raffles bekeek zijn nagels.

Toen zei hij langzaam:

— Wij moeten eens proberen, de zaak door redenering uit de doeken te doen. Als niemand op de avond van zijn verloving, terwijl er een groot aantal gasten aanwezig zijn, die natuurlijk al zijn doen, en laten nagaan, gedurende twee uren zijn meisje in de steek laat, dan moet daar, zoals ik zeg een reden van gewicht voor bestaan. Een schuldeiser zou men bij zulk een gelegenheid eenvoudig de trappen laten afgooien, staatszaken gelden dan ook niet, want welke ambtenaar, hoe hoog geplaatst ook, zou het wagen een zijner mede beampten op zulk een avond lastig te vallen. Neen... ik denk eerder aan een hoogst ernstige familie-aangelegenheid. Ben je dat met mij eens?

Brand knikte.

— Ik geloof, dat er tegen die redenering niet veel valt in te brengen, zei hij. Ga eens door.

In plaats van dadelijk te antwoorden, liep Raffles naar een der boekenkasten, zocht daar even en kwam er toen met de laatste editie uit van « Who's who », het bekende Engelse naslagwerk waarin uitgebreide gegevens zijn opgenomen van elke Engelse familie, wier leden zich in het openbare leven bewegen.

Hij bladerde er even in en zei onderwijl:

— Als ik mij niet vergis zijn de Burnett's van ouder op zoon diplomaat geweest. Stil, daar heb ik het al.

Hij hield zijn vinger bij een naam en las vlug voor:

— Edward Burnett — Archibald Burnett, Philip Burnett. Ah, wacht even, daar ben ik er al. Cecil Burnett, geboren 1846, achtereenvolgens Harer Majesteit's Gezant te Honkong, Petersburg, 's Gravenhage, Wenen en Stockholm. Had gedurende vijf jaren zitting in het Lagerhuis. Heeft twee zoons, Francis, geboren in het jaar 1889 en Walter, die twee jaar jonger is.

Hij las nog even in stilte verder en zei toen:

— De loopbaan van Francis staat er tot op een paar jaar geleden in vermeld, van die van Walter echter kan ik niets vinden.

Hij klapte het boek dicht en zette het weer weg.

— Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan? vroeg Brand verbaasd. Ik kan niet inzien dat die wetenschap de politie veel verder zal brengen.

— Misschien toch wel, hernam Raffles peinzend. Ik heb Francis Burnett nog al dikwijls te Parijs ontmoet, toen hij daar legatie-secretaris was. Maar geen enkele maal heeft hij ooit over een broer gesproken.

— Maar wat bewijst dat? riep Brand enigszins ongeduldig uit. Die broer kan wel in het buitenland vertoefd hebben.

Raffles knikte.

— Misschien — tot op gisteravond, zei hij laconiek.

— Dat zeg je nu wel, maar daar heb je toch geen bewijs voor, hernam Brand.

— Niet het minste, dat beken ik, merkte Raffles op. En toch zul je mij wel toegeven dat ik volstrekt niets onmogelijks beweet.

— Dat zeg ik ook niet, ik wil alleen maar zeggen dat je in zulke zaken niet mag afgaan op een veronderstelling.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder.

— Zeer goed opgemerkt, Charles, zei hij. En daarom zal ik dadelijk eens gaan onderzoeken, wat er met die broer is.

— Bij wie dan?

— Allereerst bij Francis Burnett zelf natuurlijk.

— En denk je dat hij het je zal zeggen?

— Dat behoeft hij niet te doen. Maar

ik heb nog al tamelijk veel mensenkennis, en als ik de naam van zijn broer noem zal ik zijn reactie nauwkeurig gadeslaan en dan kom ik wel wat te weten.

Hij trad op de telefoon toe en nam de hoorn van de haak en draaide een nummer.

— Wat ga je doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Hem vragen, of hij mij ontvangen kan.

— Weet je dan waar hij is?

— Nu, hij zal hoogstwaarschijnlijk wel bij zijn meisje zijn.

Nu sprak Raffles in het toestel verder:

— Met Allan Boothby. Ik zou gaarne weten of mijnheer Francis Burnett op het ogenblik ten huize van Sir Reginald vertooft.

Even bleef het stil, toen slaakte Raffles een onderdrukte kreet van ongeloof.

— Wat zegt gij daar? riep hij uit. Dat is heel erg. Neen, ik wist het nog niet.

Raffles legde de hoorn langzaam weer op de haak.

Zijn gelaat had een zorgelijke uitdrukking verkregen.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Wij zijn te laat, antwoordde Raffles op doffe toon. Francis Burnett is een uur geleden gearresteerd.

— Grote goden, riep Brand verschrikt uit. En waar?

— Dat heb ik niet aan Houston, je weet wel, de oude kamerbediende, die ik aan de telefoon had gevraagd. Maar ik vermoed in zijn huis. Wat vreselijk voor die arme Agnes Doyne.

Even zwegen de beide vrienden, toen vroeg Brand:

— Wat ben je nu eigenlijk van plan?

— Wat ik van plan ben? De zaak proberen tot klaarheid te brengen. Voor

mij staat het vast, dat Francis Burnett onschuldig is.

Er schuilt hier een geheim achter, en je weet, dat geheimen mij altijd aantrekken.

De Grote Onbekende liep met grote stappen het vertrek op en neer.

— Wij moeten die Houston eens zien uit te horen, zei hij. Hoogstwaarschijnlijk weet hij wel meer van de zaak af. Hij zal het wel zijn geweest, die Francis Burnett het geheimzinnige bezoek heeft aangekondigd, hetwelk hem twee uren uit de feestzaal hield.

En als Houston die bezoeker, of die bezoekerster heeft binnengelaten, dan zal hij ons wel wat meer kunnen vertellen.

— Als hij tenminste iets zeggen wil, merkte Brand op.

— Waarom zou hij dat weigeren? zei Raffles rustig. Bovendien zal ik hem zeggen, dat zijn verklaringen van zoveel gewicht voor Francis Burnett kunnen zijn.

Wij zullen ons als twee ambtenaren van politie vermommen en dan krijgen wij wel wat uit hem.

— Je neemt mij dus mee? riep Brand verheugd uit.

— Natuurlijk, je kunt mij van groot nut zijn.

— Nu, laat ons dan maar aanstonds aan het werk gaan.

De beide vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers, waar zij uit een geheime kast de nodige uniformstukken namen. Daarop zetten zij zich beiden voor hun kaptafel.

Binnen een half uur waren zij beiden op voortreffelijke wijze vermomd.

Zij verlieten het huis ongemerkt door een achterdeur, staken het kleine park door, dat zich daarachter bevond, klommen over een hek en bereikten langs een smalle zijweg de brede straatweg van Londen naar Rosehill.

HOOFDSTUK VII

ZONDERLINGE ONTDEKKINGEN

De beide vrienden begaven zich alereerst naar het bos, waar de moord was gepleegd, en bereikten spoedig de plek waar in de vroege ochtend het lijk van de vermoorde man was gevonden.

Er stonden nog enkele nieuwsgierigen, die zich echter verwijderden, toen zij de beide politiebeambten zagen naderen.

Raffles en Brand liepen verder, tot de Grote Onbekende ineens bleef staan en zijn vriend bij de arm greep.

— Wat is er? vroeg Brand.

Raffles wees naar het rijwielpad, ongeveer een halve meter breed, dat aan weerszijden naast de weg liep.

— Wat bedoel je? vroeg Brand. Waar moet ik naar kijken?

— Wat is dat voor een spoor? vroeg Raffles.

— Nu, dat is nog al duidelijk te zien, meende Brand. Het is de afdruk van een fietsband.

— Van een gewoon rijwiel?

— O neen, daarvoor is hij veel te breed. Ik zou zeggen van een bromfiets of een motorrijwiel.

— Juist, en kijk nu nog eens goed naar de ribbels van de afdruk...

— De ribbels op het gummi zijn geplaatst in de vorm van een V.

Raffles klopte de jongeman goedkeurend op de schouder, en zei:

— Dat heb je heel goed opgemerkt, Charles, dit spoor moet inderdaad van een band van een motorfiets afkomstig zijn. En weet je wat ik verder heb

opgemerkt?

— Welnu?

— Dat het moet ophouden in de omgeving van de plek waar het lijk gevonden is.

— Wat zou dat te betekenen hebben? vroeg Brand.

— Dat weet ik ook niet. Laten wij eens teruggaan, dan zullen wij er ons van overtuigen.

De beide vrienden keerden op hun schreden terug en volgden het spoor van de motorfietsband, dat in de enigszins weke grond van het wielerspad duidelijk zichtbaar was.

Op zich zelf was dit spoor al van een zekere betekenis, want het ronde bord, dat geplaatst was, daar waar het rijwielpad het bos inging, duidde aan, dat het voor alle motorrijtuigen verboden was.

Juist bij de plek waar het lijk van Canning gevonden was, hield het spoor plotseling op.

Raffles keek om zich heen en wees op een boomstam.

— De motorfiets heeft tegen deze boom gestaan, zei hij. Kijk maar, de schors is hier en daar een beetje beschadigd door het schuren van de zware machine.

— Wat zou dat alles te betekenen hebben Edward? vroeg Brand.

— Misschien meer dan je denkt, zei Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach op zijn lippen kwam. Vooral in verband met wat ik hier vanochtend ont-

dekt heb.

— Wat was dat dan?

— Ik begreep er toen de betekenis nog niet goed van, maar nu is het mij reeds heel wat duidelijker. Toen ik namelijk de sporen van de voetstappen op de grond bekeek, zag ik dat er iemand van dit punt waar wij hier staan, naar de plek moest zijn gelopen, waar het lichaam gevonden werd.

— Iemand? riep Brand verbaasd uit. Er moeten er toch minstens twee zijn geweest.

— Ik zeg niet dat er geen twee waren, hernam Raffles op zonderlinge toon, maar de tweede was reeds dood.

— Wat zeg je daar?

— Het klinkt misschien een beetje raadselachtig, maar, heus, ik ben er zeker van. Er was maar één voetspoor te zien, en dat spoor was erg diep. Diep, en onregelmatig. En weet je hoe dat kwam?

— Geen flauw idee.

— Omdat de een de andere op zijn schouders naar die plek heeft gedragen. Het gewicht van de dode plus dat van de levende maakte de voetstappen in de weke grond zo diep.

— Dat kan zeer goed mogelijk zijn geweest, riep Brand uit.

— Het is niet alleen mogelijk, het is zo goed als zeker, amice. Maar kom, laat ons nu weer teruggaan; ik heb hier genoeg gezien.

De beide vrienden vervolgden hun weg, terwijl Raffles de ogen strak op het rijwielpad gevestigd hield.

Eensklaps bleef hij opnieuw staan.

— Wat is er nu weer? vroeg Brand.

— Kijk nog eens zei Raffles.

Brand bukte zich.

— Kun je het spoor nog vinden? vroeg Raffles.

— Zeker zei Brand. Maar hier en daar is het nu dubbel.

— En zie je verder ook iets bijzonders aan dat dubbele spoor?

Brand bukte zich nog wat dieper en riep toen opgewonden uit.

— De rij van V's wijst nu juist de tegenovergestelde kant uit.

— En wat valt daaruit af te leiden denk je?

— Wel, dat is nog al duidelijk: de berijder van de motorfiets is dezelfde weg teruggereden.

— Prachtig. En valt er misschien nog iets meer uit te leren?

Brand dacht even na.

— Ik zou niet weten wat, zei hij lachend.

— Wel, er is, dunkt mij, maar één oplossing mogelijk, hernam Raffles. De moordenaar heeft Canning op een heel andere plek gedood, dan waar men het lijk gevonden heeft; hij heeft het lichaam met zijn motorfiets een eind uit de buurt gebracht, teneinde de verdenking van zich af te wentelen.

— Maar, dan zouden wij niets anders hoeven te doen, dan dit spoor zo ver mogelijk te volgen, riep Brand opgewonden uit.

— Dat ben ik dan ook van plan, hernam Raffles kalm.

De beide vrienden gingen nu zwijgend weer verder, waarbij Brand de blik voortdurend omlaag gewend hield.

Ook de jongeman was het nu duidelijk, dat er meer achter deze geheimzinnige zaak school, dan hij aanvankelijk had vermoed.

Raffles had zeker goed gezien: de moordenaar had zijn slachtoffer met zijn motorfiets gebracht naar de plek, waar men het lichaam had gevonden, met het doel, de politie op een dwaalspoor te brengen.

Maar wie de dader eigenlijk geweest was, dat was Brand nog niet duidelijk.

Wel wees alles wat ontdekt was erop, dat Francis Burnett de dader moest zijn maar dit bleek toch geen onbetwistbaar feit te zijn.

Zeker, de jonge man was gedurende enige uren afwezig geweest tijdens zijn verlovingsfeest, maar de mogelijkheid bestond, dat hij weliswaar een gewichtig gesprek had gevoerd, maar met iemand, die nu nog onbekend was.

En bovendien, hoe moest men het eigenlijk verklaren, dat Francis Burnett juist toevallig de dolk bij zich had, die anders steeds in zijn wapenrek placht te hangen?

Met welk doel zou hij dat wapen mee naar de verlovingspartij hebben geno-

men?

Deze opmerking drong zich zo sterk aan Brand op, dat hij haar aanstonds onder woorden bracht.

— Merkwaardig, daar loop ik ook juist over te denken, zei Raffles. Wij hebben hier klaarblijkelijk te doen met een moord in drift, dus niet met voorbedachte rade. Wat ter wereld kan dan Francis Burnett er toe gebracht hebben zulk een moordwapen bij zich te steken, als hij zich naar een huis begeeft, waar zijn verlovingsfeest zal worden gevierd? Nu wij zullen er ons voorlopig maar niet verder in verdiepen.

Het tweetal volgde nog steeds het spoor van de rijwielband, maar na een half uur lopens doken de daken van Silver Beech, zoals het buiten van Sir Reginald Doyne heette, achter het groen van de bomen op.

Na tien minuten bevonden de beide vrienden zich juist ter hoogte van het huis.

En hier hield het spoor van de fietsband radicaal op.

— Merkwaardig... bromde Raffles. Maar wacht eens, ik geloof dat wij nu aan de overzijde van de weg moeten zijn.

Hij stak de weg snel over, en bevond zich nu dicht voor een hoge heg, waarin op enige schreden afstand een klein poortje te zien was.

Brand die eveneens naderbij gekomen was, slaakte een uitroep van verbazing.

— Hier is de indruk weer duidelijk te zien, zei hij.

Raffles knikte.

— Ja, het spoor loopt naar ginds deurtje in de heg en zeer waarschijnlijk is de motorfiets daar uit gekomen.

Brand schudde het hoofd.

— Maar Edward, zei hij, wij staan hier voor het buiten van Sir Reginald Doyne, het smalle pad loopt van dit deurtje naar de garage terzijde van het huis. We kunnen toch onmogelijk aannemen, dat Francis Burnett in lakpumps en in avondkleding, per motorrijwiel naar zijn verloofde is gegaan?

Raffles haalde glimlachend de schouders op.

— Neen, dat is wat al te dwaas, zei

hij. Maar het kan wel de motorfiets van Dick Doyne geweest zijn.

— Heeft die dan een motorfiets? vroeg Brand.

— Ja, ik weet toevallig, dat hij er pas twee weken geleden een heeft gekocht. Daarom was ook de indruk van de wielband zo duidelijk.

Op dat ogenblik werd er achter de heg enig gerucht vernomen.

Raffles bracht zijn oog door een kleine opening, en een lachje van voldoening gleed over zijn gelaat.

— Het kon niet moeder, bromde hij. Daar komt onze vriend Houston de kamerbediende aan. Hij ziet er nog al beroerd uit.

Raffles ging snel naar het lage hek in de heg en wenkte de man.

Inderdaad was het gelaat van de trouwe bediende zeer bleek, en de rode randjes om zijn ogen wezen op pas vergoten tranen.

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? vroeg hij, over het hekje.

— Dat zal ik je zeggen, goede vriend, antwoordde de gewaande politiebeambte.

Wij houden ons op het ogenblik bezig met een onderzoek in verband met de moord op George Canning en nu zouden wij graag willen weten hoe laat gij op de avond van het verlovingsfeest die bewuste bezoeker bij mijnheer Francis hebt aangediend en of die bezoeker misschien George Canning was.

De bediende zette een paar grote ogen op en zijn handen beefden zichtbaar.

Hij scheen slechts met moeite zijn gedachten te kunnen verzamelen en zijn stem klonk dof, toen hij antwoordde:

— Neen mijnheer, het was mijnheer Canning niet.

— Hij was het dus niet. Wie was het dan wel, dat zult ge toch wel kunnen zeggen?

De bediende schudde ontkennend het hoofd, en zei haastig:

— Ik geloof niet, dat ik hem ooit gezien heb, mijnheer, want hij droeg een zwarte regenmantel met een brede kraag, die hij had opgeslagen en met zijn linkerhand dichtield. En hij had de brede rand van zijn hoed diep in de ogen gedrukt.

— Maar als gij zijn gelaat niet gezien hebt, riep Raffles uit, hoe kunt gij dan weten, dat het mijnheer Canning niet is geweest?

— Omdat de bezoeker wel een hoofd groter was, mompelde de kamerbediende.

— Zo... zo... en hij droeg een zwarte regenmantel, zegt gij? Nu dan kan het ook mijnheer Canning niet geweest zijn, want die droeg een gele regenjas.

De kamerbediende antwoordde niet, en scheen aan een hevige ontroering ten proef te zijn.

— Hebt gij mij nog meer te vragen, mijnheer? vroeg hij eindelijk bedeesd.

Raffles had zijn scherpe ogen geen ogenblik van het gelaat van de bediende afgewend, en zei:

— Ja, ik heb u nog meer te vragen. Kunt ge u ook herinneren of mijnheer Francis Burnett tegelijk met zijn bezoeker is weggegaan?

— Ja, mijnheer. Zij zijn samen vertrokken.

— Hoe? Te voet?

— Neen mijnheer. Die onbekende meneer was gekomen in een kleine two-seater, zo'n modern wagentje, waarin nauwelijks twee mensen kunnen zitten... ik weet niet hoe zo'n wagentje genoemd wordt... en daar is mijnheer Francis ingestapt en met de bezoeker weg gereden.

— Heeft nog iemand anders dan gij hem gezien?

— Niemand, voor zover ik weet.

— In welk vertrek hebt gij hem gelaten?

— In een kleine zijkamer, die slechts zeer zelden gebruikt wordt.

— Nu nog één vraag: hebt gij soms gehoord, hoe mijnheer Francis de vreemdeling aansprak. Denk daar eens goed over na, want het kan van het grootste gewicht zijn voor het lot van mijnheer Francis.

Houston boog het hoofd.

— Ik geloof dat hij hem met de naam Walter aansprak, mijnheer.

Raffles wisselde een snelle blik met Brand die in grote spanning had toegekeuisterd.

Daarop richtte Raffles zich weer tot

de bediende en vroeg met nadruk:

— Kunt gij soms nog iets anders vertellen?

Houston liet het hoofd nog verder op de borst zinken en antwoordde op doffe toon: niets, mijnheer.

— Het is goed; bedankt voor je inlichtingen. Kom mee, Parker, wij zullen rapport gaan uitbrengen, zo wendde hij zich tot Brand.

Zij aanvaardden de terugtocht, en Houston slofte langzaam naar het huis terug.

Enige tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort.

Raffles was de eerste die sprak, en zei:

— Heb je de oude bediende goed in het oog gehouden?

— Ja zeker.

— En heb je dan ook niet de indruk gekregen...

— Dat hij om de waarheid heen draaide? vroeg Brand haastig.

— Precies, zei Raffles.

— O ja, zei Brand. Dat was duidelijk aan zijn gelaat en aan zijn hele gedrag te zien. De man weet blijkbaar meer dan hij losliet.

— Juist, zo denk ik er ook over, zei Raffles. Maar waarom zwijgt de man? Daar moet toch een reden voor zijn?

— Misschien wil hij Francis Burnett niet meer in ongelegenheid brengen, dan hij al is, opperde Brand.

— Maar dat is onzin, amice, riep Raffles uit. Houston behoeft slechts te zeggen dat Francis gisteravond volstrekt niet met Canning in aanraking is geweest, maar dat zijn bezoeker iemand was, een hoofd groter dan de vermoorde man, en met wien hij in een kleine auto is weggereden. De verhuurder of eigenaar van dat vehikel is natuurlijk gemakkelijk uit te vinden, want dergelijke wagentjes zijn niet zo dicht gezaaid. Dat alles weet natuurlijk een man als Houston, die hier al jaren woont, even goed als wij. Welnu, wat kan er hem dan toe brengen, dat alles te verzwijgen?

Raffles vestigde zijn ogen op zijn vriend, en zei:

— Hoe lang is die Houston wel in

dienst van sir Reginald?

— Minstens dertig jaren, naar ik gehoord heb, zei Brand.

— Zo lang reeds? Dan is hij natuurlijk gehecht aan zijn jonge meester. Daar valt niet aan te twifelen bevestigde Brand.

— Maar als dat zo is... riep Raffles uit, terwijl zijn ogen fonkelden...

Hij brak de zin plotseling af.

Voor dat Brand wist, wat zijn vriend voornemens was, was deze over de droge sloot gesprongen, welke de weg van het aangrenzende gras scheidde, en hij zag hoe Raffles bukte en iets uit het gras opraapte.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Brand.

— Niets meer of minder dan een revolver, riep Raffles uit, terwijl hij een aanloopje nam en met een krachtige sprong weer op de weg belandde. Ik zag iets donkers glanzend en... jawel, hoor, het was wat ik dacht.

Hij toonde Brand het wapen.

Het was nog bijna nieuw en het kon slechts kort in het gras hebben gelegen, want er was nog geen spoor van roest aan te zien.

Het was een modern ding, blijkbaar van Amerikaanse oorsprong.

Raffles draaide het om en om en slaakte plotseling een kreet.

— Wat is er? vroeg Brand vol spanning.

— Er is, dat ik langzamerhand licht begin te zien. Hier in de kolf is een klein zilveren plaatje ingelaten, waarop de letters G.C. bij wijze van monogram zijn gegraveerd.

— Dus deze revolver heeft aan George Canning toebehoord? riep Brand opgewonden uit.

— Zonder enige twijfel. De man die hem gedood heeft, nam het lijk op zijn schouder en stapte op zijn motorfiets. Door het rijden over het oneffen grasland is de revolver uit de zak van de jas gevallen, welke Canning droeg, en op die plek terecht gekomen.

Raffles schoof de veiligheidspal terzijde en klapte het wapen open.

— Geladen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, maar van de zes patronen is er één verschoten. Kijk maar, van deze patroonhuls is de percussie ingedeukt.

Raffles nam er de huls uit, en inderdaad de kogel was verdwenen.

Raffles klapte het wapen weer langzaam dicht en liet het in zijn zak glijden, zacht tussen de tanden fluitend.

Even keek hij Brand glimlachend aan en vroeg:

— Bezwaar tegen een nachtelijke onderneming?

— Helemaal niet. Wat ben je van plan?

Raffles wees met de duim over zijn schouder.

— Ik wil dat landhuis wel eens bezoeken.

— Vannacht nog?

— Ja, vannacht.

— Maar wij waren immers van plan, Edward, pas over een week onze slag te slaan?

Raffles maakte een afwijzend gebaar.

— Daaraan denk ik in het geheel niet meer, zei hij ernstig. In een huis waar zoiets gebeurd is, en waar men zoveel leed heeft geleden, daar breek ik niet in.

— Maar wat wil je er dan doen?

— Ik wil eens met de man praten, die George Canning doodde.

HOOFDSTUK VIII

DE OPLOSSING VAN EEN RAADSEL

Het was middernacht.

Raffles en Brand stonden in de slaapkamer van de Grote Onbekende van de Bungalow in Rosehill.

Zij waren beiden in avondtoilet gekleed, en waren beiden bezig hun revolver na te kijken.

— Heb je je masker bij je? vroeg Raffles.

— Het zit in mijn zak.

— Je lantaarn?

— In mijn andere zak.

— Vooruit dan maar, amice, 't wordt een zonderlinge inbraak, maar we moeten maar denken: verandering van spijs doet eten.

— Je weet dat ik alles goed vind wat jij doet, zei Brand, maar ik beken eerlijk het nut van deze onderneming niet in te zien.

Raffles haalde de schouders op.

— Moet dan letterlijk alles wat wij doen slechts uit een oogpunt van nut en geldelijk voordeel beschouwd worden? zei hij op afkeurende toon.

— Dat niet, maar...

— Ik doe het op deze wijze, vervolgde Raffles, omdat ik, alvorens te handelen, zekerheid wil hebben.

— Maar die had je kunnen krijgen, als je de bewuste kamer overdag had doorzocht in je kwaliteit van inspecteur van politie, meende Brand.

— Het is de vraag, of men mij dat wel had toegestaan, en ik wil om verschillende redenen niet langer wachten dan nodig is, zei Raffles op ernstige

toon. Klaar?

— Ja, ik ben klaar.

De beide vrienden zetten hun hoed op, en verlieten het huis door de kleine zijdeur.

In het kleine dorp was op dit uur alle menselijk leven van de straat verdwenen, en er was niemand te zien op de schaars verlichte straatweg.

Snel sloegen de beide vrienden de weg in naar Silver Beech, en waren binnen een half uur waar zij wezen wilden.

In het huis leek alles in diepe rust verzonken te zijn.

— Neen, toch niet, want in een kamer op de tweede verdieping van de zijvleugel scheen licht te branden.

Raffles schudde het hoofd.

— Kom laat ons voortmaken, Charles; zei hij.

De beide vrienden klommen over de lage heg, waarvoor zij die zelfde dag reeds hadden stilgestaan en liepen vlug over het smalle pad naar de zijgevel van het grote huis.

— Het is maar goed, dat ik het huis tot in alle onderdelen ken, alsof ik het zelf gebouwd had, bromde Raffles. Nu behoeven wij tenminste niet te vrezen, dat wij zullen verdwalen.

— Waar is de serre? vroeg Brand.

— Daarginds, om de hoek.

Na twee hoeken omgeslagen te zijn, bereikten zij tenslotte de grote serre, waarvan Raffles de glasdeur zonder enige moeite opende.

Zij traden binnen en Brand wilde licht

maken.

— Nog niet, fluisterde Raffles, men zou ons door de glazen deuren kunnen zien. Hier is mijn hand, ik zal je wel geleiden.

Raffles scheen kattenogen te hebben, want in het donker vond hij evengoed de weg als ware het klaarlichte dag geweest.

Weldra stonden zij opnieuw voor een deur, maar deze was op slot.

Raffles haalde zijn bos lopers te voorschijn en na enkele minuten werkte hij, nu bij het licht van de lantaarn, zonder enig gerucht te maken.

Even daarna draaide de deur langzaam op haar hengsels.

— Ga mee, fluisterde Raffles.

De beide vrienden stonden nu in een vrij brede gang.

— Waar zijn wij hier? vroeg Brand fluisterend.

— In de zijvleugel. Hier boven zijn de kamers van Richard Doyne.

Het licht van de lantaarn scheen nu op een trap, die met een dikke, loper belegd was.

Vlug en onhoorbaar gingen de beide vrienden naar boven.

Op de eerste verdieping bleef Raffles luisterend even staan.

— Hier moet de bibliotheek en daarginds de biljartkamer zijn, fluisterde hij. Wij moeten nog een trap op, Charles.

De beide vrienden zetten hun tocht voort, en zonder dat er een trede kraakte, zonder dat zelfs hun ademhaling vernomen werd, bereikten de twee mannen de tweede verdieping.

Zonder aarzelen liep Raffles op de punten van zijn voeten naar een brede, witgelakte deur en keek door het sleutelgat. Dadelijk richtte hij zich weer op.

Hij bracht zijn mond bij het oor van Brand en zei:

— De sleutel steekt van binnen in het slot.

— Wat is dit voor een kamer? vroeg Brand fluisterend.

— De werkkamer van Dick Doyne.

— Maar wat hebben wij hier te maken?

Raffles bukte zich en keek onder de

reet van de deur door.

— Er brandt licht, fluisterde hij, nadat hij zich weer had opgericht. Ga maar mee.

Hij greep Brand bij de arm en trok hem door de brede gang mede, totdat zij een smalle zijgang bereikt hadden, aan het einde waarvan zich een raam bevond, dat uitkwam op een breed en lang balkon, dat zich langs alle vertrekken op deze verdieping uitstrekte.

Raffles drukte de spanjolet neer en trok het raam behoedzaam open.

Hij wenkte Brand hem te volgen.

Het tweetal klom uit het raam en stond op het balkon.

Met een spoed, waarvan Brand niets begreep liep Raffles voort.

Plotseling bleef hij staan en hield Brand met een gebaar tegen.

— Je masker voor, zei hij.

Beiden bonden hun zwart half-masker voor, en Raffles sloop nog een paar passen verder.

Zij stonden nu voor een brede glasdeur, waarachter een gordijn hing, dat echter niet zo goed was dicht getrokken, of het licht van een elektrische lamp straalde naar buiten door.

Het was het licht dat de beide mannen gezien hadden, toen zij voor de heg stonden.

Raffles zette zijn brede schouders tegen de dunne glasdeur en het volgende ogenblik waren de twee gemaskerde mannen binnen.

In het midden van het vertrek stond een man, die zich op het geluid van de openslaande deur direct omwendde.

Raffles en Brand staarden in het verwrongen, doodsbleek gelaat van Richard Doyne.

Hij stond dicht bij zijn geopend schrijfbureau, en hield een kleine revolver in de rechterhand...

Op het blad lag een vel papier, dicht beschreven, met kleine, onregelmatige letters.

Raffles wierp er een vluchtige blik op, en zei op ernstige, doordringende toon:

— Leg onmiddellijk die revolver neer.

Tegelijkertijd trok hij zijn eigen browning.

De kleine revolver viel op het tapijt, en een droge snik welder uit de borst van de jongeman omhoog.

Hij sloeg beide handen voor het gelaat en liet zich in een stoel vallen.

— Neem die revolver op, zo wendde Raffles zich tot Brand en steek dat ding in je zak.

Brand gehoorzaamde.

Toen trad Raffles op de onbeweeglijke man in de stoel toe en legde hem de hand op de schouder.

— Dus zover hebt gij het willen laten komen, Richard Doyne. Meent gij dat dit de enige uitweg was?

De aangesprokene hief het hoofd op.

— Wie zijt gij, dat gij mij die vraag durft stellen? vroeg hij. Waarom hebt gij mij niet laten begaan?

— Wie ik ben, doet op het oogenblik niets ter zake, antwoordde Raffles kalm. Houd het er maar voor, dat ik een afgezant van de Voorzienigheid ben.

Doyne lachte bitter.

— De voorzienigheid, riep hij schammer uit. Zeg liever het noodlot. Weet gij wat mij bewoog om...

Raffles hief de hand op.

— Ik weet alles, zei hij kalm. En ik weet ook, dat gij u zelf misleidt.

Langzaam stond Doyne op, en keek Raffles met grote ogen aan.

— Misleid? vroeg hij op doffe toon.

— Ja, Richard Doyne, gij hadt ongelijk.

— Maar als gij dat weet, riep de jongeman uit, dan moet gij ook weten, dat ik... dat ik...

— Dat gij George Canning gedood hebt, vulde Raffles kalm de zin aan. Ik wist het niet, ik vermoedde het slechts en mijn vermoeden is nu zekerheid geworden. En toch herhaal ik, dat gij verkeerd gedaan hebt. Ik weet niet welke reden George Canning had om u te haten, ik weet echter wel, dat gij slechts in een rechtmatig gevecht, om uw leven te redden, het zijne hebt genomen.

— Maar wie zou dat geloven? riep Doyne wanhopig uit. Gij moet toch weten, dat er geen enkel wapen op hem is gevonden. Weet gij dan niet, dat door een ellendig toeval, dat ik mij niet kan

verklaren, de revolver, waarmede hij op mij schoot, verloren is gegaan?

Raffles knikte.

— Dat weet ik, zei hij, en dat zelfde toeval heeft mij dat wapen doen vinden. Alstublieft, hier is het.

Raffles haalde het wapen te voorschijn en overhandigde het aan de jongeman.

Doyne nam het met trillende vingers aan, terwijl er twee glinsterende tranen uit zijn ogen rolden.

Hij had moeite overeind te blijven.

— God zij gedankt, zei hij hees. Ja dat moet de revolver zijn.

— Zijn monogram staat erin gegraveerd, zei Raffles bedaard, bovendien mankeert er een kogel in het magazijn.

— Maar wie zijt gij toch, die mij het leven teruggeeft, riep Doyne uit, terwijl hij een stap op Raffles toetrad.

De Grote Onbekende week terug.

— Nogmaals zeg ik u, dat dit niets ter zake doet, hernam hij koel. Neem aan, dat ik het doe terwille van uw oude vader en van uw zuster. Wat komt het er ook eigenlijk op aan? Het is voldoende dat gij u zult kunnen rechtvaardigen.

Het bleef even stil in het vertrek, tot Raffles het woord nam en zei:

— Waarschijnlijk houdt gij het er voor, nu ik gezegd heb, dat ik wist wie George Canning gedood had en ik zijn wapen gevonden heb, dat ik alles van het gehele geval weet. Dat is echter niet zo. Ik ben op mijn intuïtie afgegaan en voor de rest heeft het toeval mij geholpen. Ik geloof echter, dat ik het recht heb u te vragen, het hele geval uit de doeken te doen.

— Gij hebt het recht om het te weten, zei Doyne. Al wilt gij mij dan ook uw naam niet noemen. Ik behoef u niet te wantrouwen, want gij redt mij van schande en dood. Zie, daarginds ligt de brief, die ik mijn vader schreef. Gij kunt u niet voorstellen, welk een vreselijke tweestrijd er in mijn hart heeft gewoed. Ieder oogenblik stond ik op het punt om naar de politie te gaan en mijzelf aan te klagen. Maar telkens schrikte ik terug, als ik bedacht, dat ik daardoor mijn vader, een edelman van

de oude stempel, de dood zou aandoen en misschien het huwelijk van mijn lieve zuster onmogelijk zou maken. Ja, als de revolver niet verloren was gegaan, zou ik misschien hebben kunnen aantonen, dat ik in zelfverdediging gehandeld had. Maar wie zou mij nu willen geloven? Men zou er achter zijn gekomen, wat er tussen mij en George Canning bestaan heeft, en men zou geen medelijden met mij hebben gekend.

De grote Onbekende had zwijgend toegelusterd.

— Nu begrijp ik ook, waarom de oude Houston niets wilde loslaten bromde hij in zichzelf. Daarop vervolgde hij luid:

— Zoudt gij mij naar de kamer willen brengen, waar gij Canning ontvangen hebt?

— Het was in deze zelfde kamer, mijnheer, zei Doyne.

— Maar hoe komt het dan, dat het schot niet gehoord is? vroeg hij.

— Dat is niet zo verwonderlijk. De muren zijn dik, met tapijten behangen, zoals gij ziet, mijn kamer is zeer afgelegen en alle bedienden waren in het middengedeelte van het huis.

Raffles wierp een blik naar het wapenrek.

— Ik behoef zeker niet te vragen of gij die mooie Spaanse dolk van Francis Burnett gekregen hebt? vroeg hij glimlachend.

— Van mijn zuster, mijnheer, zij had hem voor mij aan haar verloofde gevraagd.

— Maar laten wij niet afdwalen. Waar stond Canning? vroeg Raffles verder.

— Juist op dezelfde plek waar gij nu staat.

— Dus toen gij weigerde hem ter wille te zijn, trok hij zijn revolver en schoot op u?

— Ja. Ik hoorde de kogel vlak langs mijn oren fluiten. Natuurlijk greep ik dadelijk het eerste het beste wapen om mij te verdedigen.

— Dat was uw recht, zei Raffles kalm. Gij stondt dus vlak bij het wapenrek?

— Ik stond er vlak bij.

— Blijf dan eens staan, zei Raffles.

Hij liep nu recht op Doyne toe, ging hem voorbij en bleef voor de muur stilstaan.

Er hing een groot schilderij op deze plek van de wand.

Raffles bekeek de lijst gedurende enige tijd nauwkeurig, en slaakte toen een zachte kreet.

— Hier is het kogelgat, riep hij uit. Doyne kwam naderbij.

Inderdaad, in een der krullen van de lijst was een klein gaatje te zien.

— Gij zoudt dit stuk van de lijst desnoods kunnen laten uitzagen, zei Raffles, want zeer waarschijnlijk is de kogel in het harde hout blijven zitten.

— Ik vind het verwonderlijk hoe gij dit alles hebt ontdekt, zei Doyne.

— Eenvoudig door te combineren en deduceren, antwoordde Raffles glimlachend. Het is eenvoudiger dan gij denkt.

Richard Doyne stak Raffles beide handen toe, en zijn ogen glinsterden vochtig.

— Gij zult mij toch zeker wel toestaan u te danken?

Raffles haalde de schouders op.

— Indien gij wist wie ik was, zou u dat waarschijnlijk niet wensen, zei hij koud.

— Al waart gij de grootste misdadiger, riep Richard uit, dan zou ik reden te over hebben om u op mijn knieën te danken. Gij hebt mij weerhouden van zelfmoord, gij geeft mijn zuster Agnes het geluk weer, gij redt ons geslacht van schande, en dan nog zou ik u niet mogen danken? Dat kunt gij niet menen.

Raffles haalde de schouders op.

Hij kwam dicht voor Doyne staan en zijn ogen fonkelden achter de gaten van het masker.

— Luister eens, waarde heer Doyne, begon hij, wilt gij weten wat ik voornemens was? vroeg Raffles, zonder dat zijn stem de minste ontroering verried. Ik was voornemens over acht dagen hier in te breken en ik verzeker u, dat ik nog nooit een dergelijk voornemen onuitgevoerd heb gelaten.

Doyne deinsde een stap achteruit.

— Een inbreker dus, zei hij op hese toon.

— Zoals gij zegt, mijn waarde heer, maar geen gewone, ordinaire inbreker, zei Raffles. Ik neem de rijken hun vaak kwalijk verkregen rijkdom af. Wat zij te veel hebben, geef ik aan de armen en misdeelden, die gebrek lijden en... zo voegde hij er met een spottend glimlachje aan toe, daarbij ben ik zo vrij mij een zeker commissieloon te gunnen. Zeg nu nog eens, of gij mij zoudt willen bedanken.

Richard Doyne trad op Raffles toe en voor deze het verhinderen kon, had de jonge man zijn hand gegrepen en die met kracht gedrukt.

— Gij moogt zijn wie gij wilt, riep hij uit, al waart gij een gemene dief, ik wil u zeggen, dat gij u in deze zaak als een edelman gedragen hebt.

— Het zij dan zo, hernam Raffles op doffe toon. Mogelijk heb ik door deze daad een deel van mijn schuld aan de maatschappij ingelost, tenminste als er van schuld sprake is. Maar nu genoeg gepraat, waarde heer Doyne. Verscheur die brief, die daar ligt en laat het overige aan mij over; morgen zal uw vriend Francis Burnett op vrije voeten zijn.

— En mag ik niets zeggen van uw nachtelijk bezoek?

Raffles haalde de schouders op.

— Later kunt gij doen wat gij wilt, zei hij, maar voor het ogenblik zou ik u dat willen ontraden. Misschien zou men u wel eens niet willen geloven.

— Maar, als ik zelf die revolver naar de politie breng zal men menen, dat ik een slimme truc bedacht heb.

— Gij hebt gelijk en daarom zal ik zelf het wapen gaan overhandigen.

— Zoudt gij dat willen doen? riep de jonge man verheugd uit.

— Morgenochtend, zeer vroeg, zal de revolver op het bureau van politie worden gebracht.

Raffles nam zijn hoed, wendde zich nogmaals naar de jongeman om en zei:

— Waarom hebt gij eigenlijk het lijk van Canning zo ver weggebracht en niet dadelijk alarm geslagen?

Doyne boog het hoofd.

— Ik durfde niet, zei hij op zachte toon. Ik was geheel buiten mijzelf. Gij kent mijn vader niet; hij zou bezweken zijn van smart, als hij slechts had kunnen vermoeden, dat zijn zoon een moordenaar was. Maar toen ik het gedaan had en het slachtoffer met mijn motorrijwiel had weggebracht, betreurde ik mijn daad reeds. Ik heb vreselijk geleden, mijnheer.

Raffles knikte.

— Ik kan het mij begrijpen, zei hij. Nu, alles heeft zich ten beste gekeerd. Morgen kan uw vriend in vrijheid zijn. En nu nog één vraag: de bewijzen van uw misstap bevinden zich zeker in de woning van Canning?

— Dat moet wel. Als men ze tenminste niet in zijn portefeuille gevonden heeft.

— Als dat zo was, had men u waarschijnlijk reeds gearresteerd.

— Gij hebt gelijk, zei Doyne, terwijl hij het hoofd op zijn borst liet zinken.

— Overmorgen zullen de papieren in uw bezit zijn, zei Raffles op gedempte toon.

— Gij wilt...

— Vraag mij niets. Wat kan het u schelen hoe ik ze in mijn bezit denk te krijgen? En nu vaarwel mijnheer Doyne. Het is niet waarschijnlijk, dat wij elkaar ooit weer zullen terug zien, tenminste niet in de gedaante, waaronder ik mij nu aan u vertoond heb. Adieu.

De geheimzinnige bezoeker en zijn metgezel waren eensklaps verdwenen, alsof zij door de grond waren gezonken.

* * *

De volgende ochtend, nadat Raffles slechts enkele uren slaap had genoten, begaf hij zich onherkenbaar verkleed, naar de commissaris van politie, die met het onderzoek in de zaak Canning belast was.

— Ik kom u wat brengen, zei hij, waar gij misschien iets mee doen kunt, mijnheer.

— En dat is? vroeg de politiebeambte nieuwsgierig.

Raffles haalde de revolver te voorschijn.

— Dit, mijnheer, zei hij eenvoudig, terwijl hij het wapen voor de commissaris

ris op tafel legde.

De politiemannam het op en bekeek het van alle kanten.

— Waar hebt gij deze revolver gevonden? vroeg hij toen.

— In een akker naast de weg, dicht bij Rosehill.

— Wanneer?

— Gisteravond.

— Waarom zijt gij het niet dadelijk komen brengen?

— Omdat ik niet dadelijk het gewicht van mijn vondst inzag. Pas hedenochtend vernam ik van de geheimzinnige moordzaak.

— Waarom denkt gij dan, dat dit wapen in verband staat met de moord op George Canning?

— Omdat zijn letters in de kolf gegrift staan, antwoordde Raffles laconiek.

De commissaris bekeek het wapen nauwkeurig, en zei:

— Gij hebt waarachtig gelijk.

— Ik heb nog iets anders ontdekt, mijnheer, ging Raffles voort.

— Wat dan?

— Het spoor van een motorrijwiel op het rijwielpad. Het leidde naar de plek, waar het lijk gevonden is, en weer terug.

De commissaris stond op en keek de onbekende bezoeker met grote ogen aan.

— En waar begon dat spoor dan? vroeg hij.

— Bij « Silver Beech ». Het rijwiel behoorde aan mijnheer Richard Doyne.

— En wat zou dat?

— Hij heeft het lijk met zijn motor-

rijwiel daarheen gebracht.

— Dus hij zelf zou... riep de commissaris opgewonden uit.

— Hij heeft Canning in rechtmatige zelfverdediging gedood; uit vrees, dat men hem van moord zou betichten, het lichaam van de verslagene weggebracht, na de revolver, waarmede Canning op hem schoot, weer in diens zak te hebben gestoken, en is toen snel teruggereeden, zodat men zijn afwezigheid ternauwernood had opgemerkt.

— Dat is buitengewoon, meende de commissaris. Hoe weet gij dat alles?

— Door redenering.

— Merkwaardig, mompelde de commissaris. Gij lijkt mij een bijzonder schrander man. En met dit wapen zou de dode dus op de heer Doyne hebben geschoten?

— Er ontbreekt een patroon in het magazijn van de revolver en in de lijst van een schilderij in de kamer, waar het drama zich afspeelde, zult gij de kogel vinden. De oude bediende Houston kan u de rest vertellen.

— Dat is alles zeer merkwaardig, riep de commissaris uit. Gij zult zo goed zijn, u ter beschikking van de justitie te houden; ik zal u nog nodig hebben.

— Het spijt mij, mijnheer, zei Raffles met een zonderlinge glimlach, maar aan dat verzoek zal ik niet kunnen voldoen. Het zal u gemakkelijk vallen de waarheid ook zonder mij aan het licht te brengen. Mijn zaken roepen mij elders.

En voor de verblufte commissaris nog een woord had kunnen zeggen, was zijn bezoeker verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een bewogen Nacht

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM:
ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266